

TOMIS

REVISTA EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

= CEE CE VA VEADIM APA PE CARE O VOIU DA EU
NU VA ÎNȘETA ÎN VEC = IOAN. IV. 14 =

SUMAR

Predică despre pocăință de † Gherontie. — Cina cea mare de Diac. A. V. — Postul și ispita Mântuitorului în pustie de Preot Gheorghe C. Paul. — Uniți în cuget și Dumnezeu vom învinge de Preot Mihail Buric. — Însemnătatea istorică a „Înălțării Sf. Cruci” de Preot N. Andreiu. — Predică la Duminica 18-a după Rusalii de Preot Em. Grosu. — Activitatea cercurilor pastorale în Eparhie. — Diverse

J. 34.508/1963

Conducerea Revistei

Comitetul diriguitor :

Director: **VICAR GR. DUMITRESCU**

Redactor: **DIAC. AR. VÂRNAV**

Membrii :

Ec. Gh. N. Ionescu
" *V. Georgescu*
" *C. Popescu-Palas*
" *I. Grigorescu*

Colaboratori :

**Ec. M. Rădulescu-Ștefănești-Ialomița ; Ec. Gh. Popescu-Ur-
ziceni ; Pr. Gh. Vasilescu-Znagoveanu ; Pr. N. C. Munteanu-
Muntmarg—Bacău ; Pr. I. Popescu-Reviga—Ialomița ; Ec. I.
V. Pascu-Adjud-Putna ; Ec. I. Ciolca-Grindu-Ialomița ; Pr. Geor-
ge Petre-Broșteni—Ialomița ; Pr. Grivas D. Cruceanu-Hagiu-
Doctorand—Cernica Ilfov ; C. Georgescu-Obreja—R.-Sărat
Horațiu C. Birou.**

*

Se primesc spre publicare articole și dela alte persoane.

Ele vor fi scrise citeț și pe o singură pagină.

Schimbul de reviste, trimeri de articole, abonamente și orice
corespondență se va adresa Revistei „Tomis“, la Sf. Episcopie.

Abonamentul

1 an pentru preoți, epitropii și abonații particulari 160 lei

„ pentru cântăreți . . . . . 120 „

TOMISUL

FOAE OFICIALĂ EPARHIALĂ

SUB PATRONAJUL PREA SFINȚITULUI EPISCOP GHERONTIE

PREDICĂ DESPRE POCĂINȚĂ*)

Mântuind, mântuiește-te în munte
și să nu cauți înapoi, ca nu cumva să
te prinzi... fugi în Sigor și te mântu-
iește (Facerea cap. XIX).

IUBIȚILOR,

Dedemult, un călugăr înțelept și cuvios, cu numele Methodie, a fost trimis de Dumnezeu, și de maica noastră Biserică, să întăriască în credința creștină pe un împărat al Bulgarilor, care părăsise legea păgânească și se botezase în legea noastră creștinească.

Acel împărat, deși se botezase, nu era destul de convins și nu știa care este calea către adevărata mântuire și viața plăcută lui Dumnezeu.

Cuviosul Methodie a început să întăriască prin sfaturi înțelepte și, maicuseamă, prin viața sa sfântă, pe nou botezatul împărat, cum trebuie să se poarte un adevărat creștin și, maicuseamă, un împărat, ca să se mântuiască și pe sine și pe supușii săi și să dobândească împărăția cerurilor.

El nu s'a mulțămît numai cu sfatul și învățătura din Sfânta Evanghelie, să lumineze pe noul botezat, ci a alergat la un mijloc mai practic; și anume: a zugrăvit, cu mâna sa, două icoane, una arăta cum va fi adoua venire a Mântuitorului nostru Iisus Christos, pentru a judeca viii și morții și, cealaltă, arăta iadul, cu toate grozăviile lui.

*) Ținută în ziua de 4 Octombrie a. c., cu ocazia redeschiderii Biserici din Cosâmbesti.

În icoana dintâi a zugrăvit pe Fiul lui Dumnezeu, sezând pe scaun la judecată, înconjurat de Putere și Slavă multă. Mii și mii de îngeri erau zugrăviți împrejurul Tronului; mulțime fără număr de oameni, cu capul plecat stăteau la judecată; semnul Sfintei Cruci strălucia pe masă; cărțile toate, deschise; văpaia de foc ce ieșia din Tronul de judecată — și el de foc — spăimântă vederea și arăta judecata cea înfricoșată!

În icoana deadoua, Cuviosul Methodie, a zugrăvit iadul, cu focul cel nestins și întunerecul cel mai din afară, viermele cel neadormit și feluritele chinuri ale păcătoșilor nepocăiți.

Aceste două icoane le punea înțeleptul călugăr, în toate zilele, înaintea împăratului: la masă, când judecă și oricând era lângă el.

Prin aceasta, cuviosul Methodie, voia să arate împăratului că, așa va fi judecata păcătoșilor și așa va fi și munca iadului, și să-l îndemne a ține cumpăna cea dreaptă ca împărat și a se pocăi ca bun creștin, oridecâteori ar greși.

Am venit și eu în mijlocul vostru, pentru că m'ați poftit să vă sfințesc biserica, pe care ați reînnoit-o și ați înfrumusețat-o, și să vă spun cuvânt de învățătură mântuitoare, astăzi când păcatul s'a lătit în lume.

Vă voi arăta, iubiților, că cine nu se va pocăi, acum când poate, va veni vremea când va vrea să se pocăiască, dar, o! atunci va fi prea târziu; nu va mai putea; și va auzi glasul Stăpânului: „*duceți-vă, fugiți dinaintea mea blestemaților, în focul cel de veci, care este gătit diavolului și îngerilor lui; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților*“.

FRAȚILOR,

Două lucruri trebuiesc pentru ca omul să scape de păcat; *mai întâi trebuie să voiască el*; și, apoi, *să voiască și Dumnezeu* — și Dumnezeu voește.

Voia, din partea omului este, să se ducă la duhovnic, să-și mărturisiască păcatele, să se căiască de ele, să se pocăiască, să îndepliniască poruncile duhovnicilor,

să se împărtășiască cu Sfintele Taine și, apoi, maipresus de toate, să pună nădejde în bunătatea lui Dumnezeu că-l va mântui.

Când Dumnezeu vede toate acestea, atunci, dă și el drumu 'voiei Sale, care se chiamă *îndurare* și curăță pe om de păcate, prin sfințire, care se chiamă *Grație Divină*¹⁾.

Așa dar, inimile noastre trebuie să se înalțe, prin pocăință și rugăciunile Sfintei Biserici, la Cer ; iar, deacolo, Dumnezeu, văzând dorința și voința noastră de a ne mântui, trimite milostivirea Sa și Grația Sa Divină, în jos spre noi, și acolo, unde se întâlnește voința noastră cu Grația lui Dumnezeu, se produce mântuirea.

„Celce voiește să vină după mine, să se lepede de sine, adică de păcat (Marcu 28). Iată voia liberă a omului.

„Fără de mine, nu puteți face nimic“ (Idem). Iată nevoia de Grația lui Dumnezeu, în căpătarea mântuirii noastre.

Așa, fraților, Dumnezeu chiamă pe toți oamenii la mântuire, prin pocăință și fapte creștinești ; *El voiește ca toți să se mântuiască și la cunoștința Adevărului să vie ;* dar, pentru aceasta și omul — și fiecare dintre noi — suntem datori *să vrem* ca să ne mântuim ; altfel, fără voia noastră, Dumnezeu nu ne mântuiește.

Dumnezeu, care a făcut pe om, fără de om, nu poate să mântuiască pe om fără de om, zice fericitul Augustin (Cuv. XXXI).

* * *

Dar, ce să facem, ca să arătăm lui Dumnezeu că într'adevăr, *vrem* să ne mântuim ?

Răspunsul este : *să ne părăsim de păcate.*

Dacă omul nu se lasă azi de păcate ; nu se lasă mâine ; nu se lasă la anul ; nu se lasă până la bătrânețe, *voia lui slăbește*, omul este robit de păcat și rămâne rob toată viața. La bătrânețe, chiar de ar vrea, nu mai poate ; căci, deprinderea a devenit adoua natură. Acum, nici Dumnezeu nu mai voiește să ierte pe păcătos, pentru că nu poate să mai rabde ; te-a așteptat azi, te-a

1) După Ilie Miniăt.

așteptat adoua zi, te așteaptă ani de zile și tu, omule, care ești creștin numai cu numele, ai rămas nepăsător la răbdarea lui Dumnezeu, ai rămas surd la învățăturile Bisericii, la povețele preoților¹⁾.

Măine vine moartea. Peste două zile trupul tău va fi în mormânt, iar sufletul tău, în iad; căci, *după moarte nu există pocăință* și tu vei primi ceea ce ți-ai pregătit în viața aceasta *trecătoare*, adică chinul și munca *de veci*, în iad, spre bucuria dracilor și plânsul și întristarea îngerilor.

O, iubii mei fii duhovnicești!

S'a aprins tot pământul și arde groaznic în pârjolul păcatului.

Nu vedeți, astăzi, mireni — ba și sfințiți, bărbați și femei, tineri — ba și copii, cum înoată în păcat?!

Unde este cinstea strămoșiască? unde este evlavia și credința de altădată? unde este credința casnică și dragostea curată dintre soți? unde este respectul fiilor de părinți, al tinerilor de bătrâni?

Au nu citim, în toate zilele prin ziare, câte furturi se fac, la orașe, cași la sate? nu vedem și nu cunoaștem oameni, cari nu știu ce este biserica și n'au intrat în ea, decât când i-au dus nașii lor, în brațe, la botez? nu auzim, cum bărbatul își lasă soția în casă și se furișează noaptea în casa altei femei? sau, cum femeia, abia așteaptă să-i plece bărbatul deacasă, ca să se arunce în brațele altui bărbat?

Nu auzim câte nelegiuiri și păcate se săvârșesc la întunec?

O, nenorociții! Ei cred că, dacă ochii omului nu-i văd totdeauna, apoi, nici ochii lui Dumnezeu nu-i văd.

Se înșală; căci îi vede luna, îi vede luceafărul, îi văd stelele; și, dacă acestea sunt acoperite de nori, îi vede îngerul satanii, „*dracul, celce umblă întru întunec*”, care scrie în catastiful pierzării, păcatele pe cari le vede la om; iar, la judecata deapoi, scoate catastiful, pârăște pe păcătos — bătrân sau tânăr, femeie sau bărbat și câștigă procesul, ducându-și în iad prada.

1) Miniat.

Și, mai departe, fraților, nu vedem noi, azi și nu auzim că, cutare fiu și-a bătut pe mamă-sa, care l-a născut, l-a purtat în brațe și l-a crescut la sinul său; ori că, cu o lovitură de sapă sau de topor, și-a doborât la pământ pe tatăl său? nu vedem cum tinerii de azi, la sate și la orașe, iau în răs pe bătrâni?

Ce să mai zic, iubiților, de furturile, de jurămintele strâmbe, de bețiile, de luxul și risipa, care stăpânesc pe românul nostru azi?

Trage omul carul în capătul ogorului său, dar și-l umple din ogorul vecinului; jură strâmb, fără frică de Dumnezeu și rușine de oameni, pentru cinci lei, sau o ceașcă de rachiu; Duminica și serbătorile, nu se duc la biserică; dar, la cârciumă, tineri și bătrâni, femei și copii, se duc cu noaptea în cap, și, cei mai bătrâni, beau până-i duc pe brațe acasă, unde-și bat femeile și-și îngrozesc copiii, iar tinerii — dacă nu se'mbată — frământă pământul cu jocurile lor, în loc să se odihniască, pentru munca istovitoare de o săptămână. Adeseaori, adouazi ei dorm, în loc să munciască, ori umblă decolocolo, fără vlagă și fără rost.

Iată, iubiți creștini, adevărul și iată de ce am zis eu că s'a aprins pământul și arde în flacăra păcatului.

Aduceți-vă aminte, să ni aducem cu toții aminte: mireni și preoți, bogați și săraci, deștepți sau mai simpli că, Sodoma și Gomora, în vremea dedemult s'a aprins, ca și pământul nostru de azi, din cauza păcatelor și fărădelegilor, că au fost mistuite de flăcări. Dumnezeu s'a supărat atuncea, și-a pierdut răbdarea și n'a putut fi îmblânzit, nici cu banii bogaților, nici cu plânsul săracilor, nici cu filosofia deștepților.

Ceeace s'a întâmplat atunci, cu cei vechi se poate întâmpla și cu noi cești de azi; și aceasta, cu toată dreptatea. Ai uitat tu pe Dumnezeu? Să fii uitat de Dumnezeu. Te chiamă și nu vrei să asculți? să-L rogi și tu și să nu voiască să te auză!! zice Sf. Apostol Pavel.

Așa a pățit împăratul Ierusalimului Zedechie. Era tânăr, de 20 de ani, când a început să împărătească. Tineretea îl împingea la toate păcatele și cu exemplul său, trăgea la peire și preoți și prinți și tot poporul.

Dumnezeu i-a trimis pe prorocul Ieremia să-l sfătuiască și să-l întoarcă din calea sa păcătoasă; câteodată îl muștra; alteori, îl spaimânta. Inima împăratului însă, se împietrise; de Dumnezeu nu se temea; de Ieremia nu asculta; de oameni nu se rușina.

Atunci, a trimis Dumnezeu asupra lui Zedechie pe împăratul Asirienilor, cu oști multe, cari i-au pustiit împărăția, i-a omorât copiii, iar lui i-a scos ochii și l-a luat rob în Babilon.

Când l-a ajuns primejdia Zedechie s'a pocăit și s'a rugat lui Dumnezeu să-l ierte; dar, în zadar! Zedechie a disprețuit pe Dumnezeu, deatâteaori, și acum, Dumnezeu s'a mâniat pe el și l-a părăsit!!')

* * *

V'am spus, la început, fraților și iubiții mei fii, cari sunt păcatele și fărădelegile ce ne-au cuprins și pe noi românii de azi.

Acum să vă arăt și cari sunt semnele, cu cari ne ceartă Dumnezeu și pe cari — par'că — noi nu le prea ținem în seamă.

Până mai anii trecuți, pe unele locuri seceta, pe alte locuri, ploaia și grindina, ni-a adus atâtă pagubă în holde, în vii, în pomi și în câte altele; molimă în vite și paseri, boli în casă, nenorociri detot felul, la sate ca și la orașe, neînțelegeri și lupte vrăjmașe, unii contra altora, omului contra om, ba și a unei părți contra altei părți a țării noastre, porecliri cu cuvinte cari de cari, mai jignitoare: *hoț de regățian, tâlharii de ardeleni, proștii de basarabeni* și așa mai departe.

Par'că suntem la Turnul-Babel; nu ne mai înțelegem unii cu alții și ne urâm, noi între noi, români de același sânge, mai rău decum ne urăsc dușmanii neamului nostru, cari râd de prostia noastră și se bucură de vrajba dintre noi, pândind numai să ne luăm de păr, ca să aibă motiv să năvăliască asupra noastră, să ne despartă și să ne robiască!

După 5 ani de secetă, Dumnezeu ni-a dat anul acesta belșug. Noi, însă, tot răi și nerecunoscători față

1) Miniatură.

de Dumnezeu, am rămas. Deaceea, par'că El ne-a părăsit și mai mult, căci ne-a lăsat pradă crizei mondiale; grâul, orzul, porumbul nostru se duc, ca pleava 'n vânt și n'alegem nimic de munca noastră !

Ce vinzi e efitin; ce cumperi e scump. Ferească-ne Dumnezeu de mai rău, de ani de sărăcie.

Guvernele, unele după altele, se bat cu gândul, cum să ne scape, cum să îndrepte lucrurile în țară; Regele vede și oftează zi și noapte.

Arde pământul, pârjolul necredinței se întinde amenințător și noi, ca și Sodoma și Gomora, petrecem întru fărădelegi și păcate grele.

* * *

Iubiților, iaiă am spus vouă toată grozăvia.

Dar, nu vă speriați, fiilor; nu suntem încă pierduți; avem încă timp și chip de îndreptare. Iată cum :

Fiecare, mic și mare, sărac și bogat, tânăr și bătrân, să udăm cu lacrămile pocăinții, așternuturile noastre, perinele pe cari ne culcăm. Nici o vreme a zilei nu este mai prielnică decât noaptea, pentru a ne cerceta pe noi înșine, ca să ne vedem păcatele.

Creștine, de ești bărbat, de ești femeie, în orice stare și vârstă ai fi, rușinează-te de păcatul pentru care te mustră cugetul și aleargă la duhovnic de te spovedește; du-te la biserică și lasă afară, toată grija cea lumească, îngenunche înaintea Icoanei Mântuitorului, a Preacuratei sale Maice și a Sfinților, udă-ți fața cu lacrimi de pocăință și de îndreptare, și te roagă, ca și vameșul, zicând în sufletul tău: „*Dumnezeule, milostiv fii mie păcătosului*“ ; „*că mult poate rugăciunea pe care o face un îndreptat*“.

Vino apoi, acasă și de azi înainte, de a fost soțul cumva necredincios soției sale, sau ea, soțului său, să se părăsească de acest mare păcat. De ai furat, să nu mai furi; de ai jurat strâmb, să nu mai juri; că, dacă nu te condamnă judecata lumească pentru jurământul fals, te osândește judecata lui Dumnezeu, pentru că te-ai făcut unealta învrăjbitorului diavol și fiu al minciunei; căci, să știți, iubiților, că tunul nu dărâmă așa de grozav o cetate, cum dărâmă gura mincinosului pe omul

nevinovat și casa lui. Prin jurământul strâmb ai făcut cel mai greu păcat; iar plata păcatului este moartea.

Tu alege, creștine, ce ți se pare mai bine: adevărul, ori moartea.

Dacă obiceiul cel rău te-a îndemnat ca, Duminică și serbătorile să te duci la cârciumă și să-ți bei punga și mințile; dacă-ți cheltuiești banii pe lux sau cu risipa, oprește-te; ajunge păcatul depănă acum; fugi de beție ca de ciumă și de holeră, pentru că beția omoară mai încet, dar mai sigur pe bețiv, decât ciuma și holera.

Vai de omul bețiv. Fața i se strică, ochii i se tulbură, mâinile-i tremură, stomacul i se distruge, nu mai are poftă de mâncare, ci numai ar bea, mintea i se întunecă, nu mai poate începe nici sfârși o treabă ca lumea, devine rău și arțăgos; pentru nimica toată, pune mâna pe sapă sau pe topor, lovește și omoară: și soție și copii și vite, întocmai ca un câne turbat, care mușcă în dreapta și în stânga!

Pecând, omul cu minte, fuge de beție și scapă de toate urmările ei nenorocite; casa-i este casă, masa, masă, gospodăria înfloritoare, soția și copiii fericiți, iar lumea îl iubește și-l respectă.

Păcătosul — zice marele predicator Ilie Miniati — este întocmai ca un om, care este aproape de moarte și a căzut în leșinul agoniei. Dacă muribundul arată o mică simțire când îl împunge doctorul cu un instrument ascuțit, atunci este încă nădejde de vindecare, și doctorul face toate sfoțările ca să-l scape; dacă nu, atunci omul este pierdut; doctoriile și doctorul sunt de prisos.

Așa este și păcătosul; când îl împunge acul cugetului, muștrarea conștiinței și îl strânge frica de Dumnezeu și rușinea de oameni, dar el nu simte, atunci, un asemenea păcătos este părăsit de Dumnezeu și, cu un astfel de păcătos, nu mai vorbesc — zice Miniati, — pentru că-mi pierd vorbele în deșert. Eu vorbesc cu tine creștine, care simți împuneturile cugetului, te mai temi de Dumnezeu, te mai rușinezi de oameni, ai vrea să te îndrepti, să te vindeci, dar nu știi cum.

Ascultă, dar, ce ți-am spus, rupe legătura păcatului și-o taie cu sabia duhului, care este Cuvântul lui

Dumnezeu. Doctorul sufletelor — preotul, și Sfânta Biserică, fac toate eforturile și dacă și tu vrei să te faci sănătos, te vei face, fără îndoială. O, iubiți creștini din Cosâmbești! multe v'ăș mai putea spune; dar, ajunge. Și câte le-am spus, nu-s chiar numai pentru voi.

Iată, la voi văd semnele creștinului bun, văd că iubiți casa Domnului și podoaba ei. Aceasta mă bucură; inima mea saltă veselă și nădejdea în mântuirea voastră îmi este mare.

Ați ascultat glasul păstorului vostru și cu toată strâmtorarea și lipsa de azi, ați iconomisit banul și l-ați pus în mâna comitetului, care a înfrumusețat Sfântul Locaș al Domnului. E adevărat că mai aveți încă de făcut, pânăcând veți aduce Sfânta Biserică în stare bună și cred că veți mai face eforturi, și pe viitor, ca să terminați ce mai aveți de complectat. Deocamdată, eu v'o deschid cum este.

Bucuria mea cea mai mare, însă, este că Biserica voastră cea adevărată — turma duhovnicească a lui Christos, ați păzit-o neatinsă. Lupii cei grei și răpitori, despre cari vorbește Sf. Scriptură, n'au putut pătrunde în turma voastră duhovnicească și nu o au sfâșiat pe ea. Credința strămoșilor noștri a rămas neatinsă și sufletele voastre neprimejduite în calea către cer. Fugiți mereu de aluatul fariseilor, și nu vă amestecați cu ei, decât doar spre a-i îndrepta în calea adevărului; să nu-i urâți ci mai vârtos să-i plângeți pentru rătăcirea lor. Cu toată tăgăduirea lor și cu toată întoarcerea dela adevărata credință la rătăcire, pecetea botezului în numele Tatălui și al Fiului și al Sf. Duh a rămas neștersă și nu li trebuie, decât o clipă de reculegere, de căință și de pocăință, pentru ca să vie iarăși în turma lui Cristos. La sfaturile lor și în adunările și la cântările lor să nu vă duceți nici din curiozitate, căci vă întinați. Aveți loc unde să vă rugați: „Sfânta biserică“ pe care ați înfrumusețat-o; aveți predicator care să vă împărtășească cuvântul Mântuitorului: este preotul vostru și învățat și muncitor și cu râvnă pentru casa Domnului. Nu ascultați cântările rătăciților pline de amăgiri, ci pe ale dascălilor de strană pe cari i-au ascultat și părinții și strămoșii noștri. Cinstiți Sf. Cruce pe care

s'a răstignit Domnul pentru noi toți, închinați-vă Sfințelor icoane ca și părinții voștri, căci ele închipuiesc pe Mântuitorul pe care și rătăciții îl cinstesc, însă numai cu buzele, pe prea curata Sa maică, ce-a născut fără stricăciune pe Mântuitorul neamului omenesc. Faceți prasnice și pomenirea morților voștri scumpi: părinți, frați, surori și copii, căci prin aceasta păstrați legătura sfântă între voi și ei.

În scurte vorbe, petreceți, iubiților, în psalmi și cântări duhovnicești, cântând întru inimile voastre Domnului și smernia Noastră vă încredințează că la vremea chemării voastre către Domnul veți auzi glasul mângăetor: „Bine, Slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost pusă, peste multe te voi pune, intră întru bucuria Domnului tău, Amin.

† Gherontie

CINA CEA MARE

(Luca XIV,16 - 24)

Un om oarecare a făcut cină mare și a poftit pe mulți. Când totul a fost gata a trimis slugile sale ca să cheame pe cei invitați a lua parte la ospăț. Dar toți au refuzat a veni punând fiecare câte un motiv. Unul că a cumpărat țarină și trebuie să se ducă s'o vadă; altul că a cumpărat cinciperchi de boi și trebuie să meargă să-i cerce; iar altul că și-a luat soție și pentru asta nu poate veni. Supărându-se Stăpânul zise apoi slugei sale: eși la drumuri și la răspântiile cetăței și adă aici săracii și betegii, că nici unul din cei chemați întâi nu va gusta din cina mea.

Stăpânul care a făcut cina cea mare este Dumnezeu. Fără îndoială El a chemat la ospățul poruncilor și a cuvântului dumnezeesc mai întâi pe iudei, iar ei au refuzat a veni. Cina fiind gata au fost chemați alții, cari au primit evanghelia lui Christos, cari s'au botezat și au primit a se închina lui Dumnezeu cu duhul și adevărul.

Pentru aceștia s'a întins masa cea mare și care nu se va ridica în veci. La această cină, la ascultarea cuvântului dumnezeesc și la îndeplinirea poruncilor lui Dumnezeu sunt chemați toți oamenii, fără deosebire de neam, bătrâni și tineri, cei mai mari ca și cei mici, avuții ca și săracii; iar slugile Stăpânului invită și astăzi pe toți să vină la cină, pentru ca masa să nu rămâe goală. Ferice de acela care va asculta glasul lor și

va fi gata a lăsa toate ale lumii, spre a lua parte la cina cea mare a Domnului. Ușile spre a intra sunt deschise tuturor, „căci iată am lăsat înaintea ta ușa deschisă și nimeni nu poate s'o închidă pe ea“.

Cu toate acestea, puțini, foarte puțini sunt acei cari ascultă glasul servitorilor lui Dumnezeu. Suntem chemați astăzi la biserică, cum au fost chemați, acei la casa Stăpânului și nu venim cum n'au venit nici ei. Unul s'a dus la câmp, altul era negustor, altul s'a dus la petreceri, făcându-se astfel nevrednici de chemarea Stăpânului. Tot așa, facem și noi, astăzi, ba poate de multe ori chiar mai rău. Dacă ai întreba pe cineva de ce nu vine la Biserică, îți răspunde că n'are vreme, deoarece unul se duce Duminica să cumpere pământ, altul se duce la târg să-și cumpere vite, altul se duce cu carul la câmp, altul stă mai curând pe la răspântii și clevește și astfel, fiecare punând câte un motiv răspunde: nu poate veni, că n'are vreme.

Zadarnic glasul clopotelor ne chiamă în fiecare zi la masa iubirii și la cina dreptății unde toate sunt gata; căci noi răspundem mereu că n'avem vreme. Da! Nu avem vreme, fiindcă nu ne îndurăm să ne despărțim de plăcerile și desmerdările pământesti. Suntem veșnic ocupați cu strângerea averilor indiferent pe ce cale și cu spargerea jitnițelor pentruca mai mari să le facem, fiindcă voim cu tot dinadinsul să ne clădim fericirea noastră pe avere aci pe pământ.

Nebune în noaptea aceasta se va lua dela tine sufletul, dar cele ce ai pregătit, moșiile, turmele de vite, hainele cele scumpe cui vor rămâne? Alții se vor certa cu împărțirea celor strânse de tine. „Așa este zice Christos -cela ce adună lui-și comori; iar nu în Dumnezeu se îmbogățește“. (Luca XII,21). Puțini sunt acei cari se îngrijesc și de cele cerești. Toți ne gândim numai la trup și iar la trup, pentru a-i face toate poftele și a-i îndeplini toate dorințele. Și uităm, că pe lângă trup, mai avem și un suflet; uităm că trupul este trecător, iar sufletul nemuritor. Mântuitorul ne cheamă veșnic la cina Sa, însă noi căutăm tot felul de motive, pentruca să amânăm primirea Lui în casa noastră în inima noastră, în ființa noastră. El ne cheamă la ospățul ceresc și noi fugim.

Dacă ar fi vorba de un ospăț care să sature pântecul, negreșit că atunci ar căuta să vină toți cei chemați, căci la mâncare și băutură toți dau năvală, pe când la săvârșirea celor sfinte, la ascultarea poruncilor Domnului, nu prea se îndeasă ci mai curând se scuză, ca și cei invitați la cina cea mare. „Iată stau la ușe și bat - zice Domnul - de va auzi cineva glasul meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu mine“. (Apoc. III,20). Așa strigă Mântuitorul stând la ușa inimilor noastre. Deschide-mi ușa inimei tale, muritorule, eu sunt Iisus împăratul cerului și al pământului. Eu sunt Iisus mântuitorul tău. Lasă plăcerile în cari

vrei să-ți omori necazurile și te apropie de mine. Gonește din inima ta: ura, mânia, poftele cele rele și vino la masa mea, ca să trăești în veci". „Gustați" zice Domnul, „gustați din cina care am gătit-o vouă și vedeți că e bun Domnul".

Nu mai amânați venirea voastră pentru altădată, fiindcă nu se știe dacă mâine nu va fi prea târziu. Dacă tu însuși n'ai grijă de tine, cine se va mai îngriji de sufletul tău după moarte?

De aceia, atât timp cât mai e vreme îndreaptă-te către cina Domnului, alungând mai întâi toate patimile din sufletul tău, căci fără de veste Fiul Omului va veni în ceasul în care nimeni nu se gândește și ferice de acela, care va prânzi și va cina întru împărăția lui Dumnezeu.

Diac. A. V.

POSTUL ȘI ISPITA MÂNTUITORULUI ÎN PUSTIE

(Matei IV, 1-12)

Există o lege care este întipărită în conștiința tuturor aceluia care se numesc misionari și propoveduitori ai cuvântului evanghelic; există o lege întipărită în conștiința omenească, care, este respectată de toate persoanele și în virtutea căreia mai înainte de a se afirma, că sunt cu adevărat misionarii și propoveduitorii unui adevăr evanghelic, trebuie să se retragă departe de lume, departe de orice motiv care, i-ar deruta dela planurile lor; trebuie să guste câteva clipe din viața austeră, să experimenteze probleme religioase, să stea în legătură mai intimă cu Dumnezeu, pentru a căpăta forțe morale, care îi garantează apoi o activitate cu scop religios, susținută de un zel apostolic. Așa au făcut Sfinții Apostoli și tot așa au făcut și Sfinții Părinți. Eră și este necesar omenește și chiar ni se impune de a petrece câteva clipe în intimitate cu Cerul, unde tronează Împăratul Veacurilor, pentru că numai așa în această stare de depășire a tuturor nevoilor și a totului ce este omenească, poți cunoaște cu sufletul mai de aproape pe Acela ce-ți este Creator.

Mântuitorul Nostru Iisus Cristos, nu-și începe deodată activitatea Sa misionară în propoveduirea cuvântului Său dumnezeesc, ci se retrage departe de sgomotul orașului, ferit de răutatea și ingratitudea omenească, departe de orice necesitate pe care eventual ar impune-o timpul; se retrage în pustiu ținând seamă de această ordine. Se retrage Mântuitorul la nord de pustiul Iudeii cam la 8—9 Km. departe de Iordan, unde se află munții Karantaniă. Fiores și pătrunzător este aspectul acestui ținut unde aveai să se dea lupta împotriva răului.

Prăpăstiile ce-ți ies înainte la fiecare pas te înfioară și bătăile inimei se întetesc când, aproape în fiecare clipă ești amenințat ca, gurile de prăpăstii ce cască întocmai unui animal flămând, să nu te înghită. Pretutindenea numai nisip, iar deschizăturile văilor în bătaia vântului îți reprezintă înaintea ochilor. „Marea Tiberiadei“ cea furioasă și plină de valuri. Fiarele sălbatice sunt băstinașii și oaspeții ținutului, care, aleargă neconținut peste stâncile cele răpoase ale muntelui. Colțul cel ascuțit al stâncilor rupte din munte, ar face să sângereze picioarele celui, ce ar îndrăzni să apuce pe această cale neumblată. Nu departe de aici eră locul destinat Mântuitorului, unde avea să petreacă în intimitate cu Tatăl, unde avea să stea în strânsă legătură Tatăl cu Fiul.

Cu puțin înainte Duhul Sfânt, care-L împuternicise la Sfântul Său Botez, iarăși Il va susține; Sfântul Duh care L-a dus în pustie ca să se ispitească de diavol, va fi și aici proteguitor al Său și-I va pluti deasupra capului Său. Nu va lăsa ca cel rău să învingă starea de ordine care trebuie să existe în lume, nu va lăsa ca neamul omenesc să fie pradă și rob întunericii. El a venit în acest pustiu, ca de acum să-și înceapă planul Său divin pe care-l orânduise din veac și să arate celui rău că împărăția pe care avea s'o întemeze El, o să triumfe.

„După ce a petrecut în aceste locuri patruzeci de zile și patruzeci de nopți, Mântuitorul a flămânzit.“ (Eșire - 34-28).

În tot intervalul de timp ce s'a scurs, El a petrecut o viață în strânsă intimitate cu Dumnezeu; nu simțea nevoia unui ospăț, căci Mântuitorul a trăit acum o viață pur spirituală; s'a găsit într'o clipă de depășire a tuturor nevoilor, a trăit momente în care nimic din ceea ce cade sub simțuri, nu se puteau afirma ca necesare. Dar iată că după această viață trăită cu spiritul, Mântuitorul a flămânzit; starea de depășire a tuturor necesităților a trecut, și iată natura omenească care-și rechiamă drepturile ei.

„De ești Fiul lui Dumnezeu zi ca pietrele acestea să se facă pâini.“ Sosise vremea când Satan își putea arăta colțul său veninos, crezând că va apuca cu ei din carne vie, spunând aceste cuvinte. Când Mântuitorul sfâșiat de foame, când orice funcțiune li era lipsită de energie putea să cadă în această cursă amăgitoare, de a săvârși în fața lui Satan o minune. Așteptarea lui Satan a fost însă zadarnică, căci Mântuitorul îl trimete la textul Sfintei Scripturi și-i spune: scris este: nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt ce iese din gura lui Dumnezeu“. (2 Lege c. 8 v. 3) Chiar dacă Mântuitorul ar fi săvârșit minunea, faptul în sine nu constituia un păcat, pentru că a-ți satisface foamea nu este cu nimic contra legilor dumnezeiești, și ceva mai mult omul este astfel constituit, structura sa fiziologică este astfel alcătuită, încât el nu poate înlătura legile după care a fost constrâns.

Dacă însă Mântuitorul ar fi îndeplinit această dorință însinuantă a lui Satan, ar fi însemnat că îi răspunde cu sentimente de orgoliu, afirmându-Și puterea Sa dumnezească.

„De ești Fiul lui Dumnezeu, zi ca petrele acestea să se facă pâini“. Se vede clar, că, Satan nu țintește atât de mult să piardă făptura omenească, cât este contra planului Dumnezeirii, cât de mult țintește să deruteze pe Fiul de Tatăl.

„Nu numai cu pâine va trăi omul ci cu orice cuvânt ce iese din gura lui Dumnezeu“, spune scriptura. Dacă necesitatea s'ar impune, Dumnezeu o știe; Dumnezeu a fost Acela care a întreținut poporul Iudeu în pustie, tot Dumnezeu Tatăl va fi Acela care va avea grijă de Fiul Său, în pustie trimețându-I prin Ingerii Săi, hrană la vreme.

De ce oare Mântuitorul ar fi găsit potrivit să răspundă la această cerere a lui Satan? De ce să răspundă afirmativ acestei cereri insinuante a lui Satan, când planul economiei Sale divine ar fi fost derutat, când El slujia unui scop dumnezeesc, care apoi va avea consecinți bogate pentru făptura Sa, omul, pentru soarta întregului neam omenesc?

Satan, nu se dă bătut; el intervine în acest conflict cu o armă nouă împotriva Fiului lui Dumnezeu; „atunci L-a dus pre El diavolul în sfânta cetate, și L-a pus pe aripa bisericii. „De ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te pre sineți jos, căci scris este: Ingerilor săi va porunci pentru Tine și pe mâini te vor ridica, ca nu cumva să împiedici de piatră piciorul Tău“. (Psalm 90-11-12; Matei 4-6; Luca 4-9-10). Iată-l pe Satan cunoscător al Sfințelor Scripturi și iată că se adresează din nou Mântuitorului cu cuvinte scripturistice.

Cum vedem, Mântuitorul a fost dus acum în Sfânta Cetate a Erusalimului și așezat pe aripa cea mai înaltă a Templului. Se află și aici iarăș prăpăstii amenințătoare, iar jos se deschideă loc public, unde se aduna lumea. În fața acestei aripi se găsiă și poporul ca de obicei. Mântuitorul așezat în acest loc înalt nu pută face un pas; nici o mișcare nu eră posibilă. Singuri ochii puteau privi în depărtări și aci jos unde se frământă această lume. Iar dacă din întâmplare o mișcare ar fi fost greșită, soarta Mântuitorului ar fi fost amenințată de a cădeă sub privirile cercetătoare ale lui Satan.

„Aruncă-Te de aici, că scris este: Ingerilor săi va porunci pentru Tine și pre mâini Te vor ridica, ca nu cumva să împiedici de piatră piciorul Tău“.

Demonstrează, cu alte cuvinte, aici în fața mea și a poporului puterea Ta, și vom credeă la urmă și noi.

Indrăsneala lui Satan întrece orice margini față de Mântuitorul, însă așteptările sale tot zadarnice vor fi căci Iisus nu săvârșește minunea în fața lui Satan, fără de scopul pentru care El a venit în lume.

Mântuitorul răspunde la acest afront tot cu cuvinte

scripturistice : „Să nu ispitești pre Domnul Dumnezeuul tău (2 Lege c. 6 v. 16),

Vai, Duh necurat și viclean ; vor veni zilele în care cu prisosință și fără precupeție Iși va arăta puterea Sa dumnezească. Va veni timpul în care minunile se vor revărsa ca un izvor de binefăcere pentru omenire. Cine va curăți pe leproși ? Cine va da tămăduire boalelor cine va potoli marea cea furioasă, cine va însănătoși pe cei slăbănogi, iar orbilor cine le va da vedere ? Cine va scoate din stricăciune neamul omenesc ?

Mântuitorul Nostru Iisus Christos, toate acestea le va face având în vedere planul mântuirii, al neamului nostru omenesc, nu spre a arăta în fața Satanei sentimente de orgoliu împotriva căroră Mântuitorul este contra. El n'a venit în lume să slujească acestor lucruri deabolicești, ci a venit să întemeze o împărăție, unde să domnească binele, armonia, să întemeze Împărăția Sa cerească. Iarăși Mântuitorul nu s'a umilit supunându-Se ispitelor, pentru ca să ne arate nouă puterea Sa ; ci să arate lui Satan dragostea ce și-a pune El pentru noi. Nu măririlor, nu frumuseților și deșertăciunilor omenestești va sluji Mântuitorului, ci Domnului Dumnezeuului Său.

Cu toate că Satan se vede înfrânt și a doua oară cutezanța sa îl împinge spre a mai încerca odată — „și L-a dus într'un munte înalt foarte“. E greu să precizăm modul cum ar fi mers Mântuitorul din pustie în sfânta cetate și apoi în munte. Unii spun că tot timpul Mântuitorul ar fi mers fiind însoțit de Satan, alții încearcă să explice această cale, printr'un miracol de care dispune Satan, fiind transportat pe aripa lui, cu iuțea gândului.

„Și I-a arătat Lui toate împărățiile și slava lor ; și a zis Lui : acestea toate le voi da Ție, dacă căzând Te vei închina mie“. Muntele despre care e vorba, ar fi unul din munții din împrejurimile Ierusalimului dar și aici părerile nu sunt la fel ; se spune de unii că este „Nebo“ iar de alții „Tabor“. În tot cazul, nici unul din ei nu puteau oferi înălțimea pentruca de pe vârful lor, să priviască Mântuitorul strălucirea lumii acesteia. Totuși datorită puterii, Satan face ca prin fața Mântuitorului, să defileze toate aceste lucruri ispititoare.

Toată această mărire pământească îți voi da-o Ție, pentru un singur lucru ; toate frumusețile pe care le vezi toate bogățiile Ți le voi da, numai să Te închini mie. Împlinește-mi dorința, și vei fi stăpân pe tot pământul cu slava lui. „Scris este : numai Domnului Dumnezeuului tău să te închini și Lui unuia Să-I slujești. (2 Lege c. 6 v, 13 ; Evr. 1-14).

Iată sentința dată de Mântuitorul, iată înfrângerea celui rău.

Mântuitorul este Domnul cerului și a-l pământului. Cerul îi va fi Scaunul său, iar pământul așezământulpicioarelor Sale ; nu bogățiile și strălucirea împărățiilor pământești celor

deșarte, îmi aparțin, ci Cerul cu slava sa, cu milioanele sale de îngeri. Mergi înapoia mea Satano, numai Domnului Dumnezeuului tău să te închini și Lui unuia să-I slujești. Biruința împotriva celui rău este desăvârșită; Satan este învins și îndepărtat dela planul lui, contra voei și contra scopului lui Dumnezeu.

„Atunci L-a lăsat pre El diavolul și iată Ingerii au venit la Dânsul și slujiau Lui“.

Infrângerea lui Satan are repercursiune asupra întregului infern și consecinți bogate pentru neamul omenesc și împărăția pe care o întemeiază Mântuitorul triumfă. Sfântul Duh a fost protegitor, iar Tatăl a fost solidar cu Fiul și ca dovadă, este că după înfrângere, Ingerii vin la Dânsul și li aduc bucuria cerului, iar El dă oamenilor speranțe pentru o viață viitoare, pentru o altă lume, unde, nu se va simți nevoia de a mânca și de a bea, unde va lipsi cu totul gândurile cele ispititoare, iar acolo toți fiii lui Dumnezeu unul vor fi și cu toții vor vedeă pre Tatăl.

Preot Gheorghe C. Paul

Alexandria - Jud. Caliacra

UNIȚI IN CUGET ȘI DUMNEZEU VOM INVINDE

„Răscumpărați vremea“

Nu mult timp ne mai desparte de ziua deschiderii parlamentului, când reprezentanții națiunii vor lua în discuție probleme mai puțin capitale, întru soluționarea favorabilă a ordinii de zi ce implică multiple și serioase cunoștințe a realității vieții actuale, caracterizată prin satisfacerea tuturor capriciilor pentru unii și suferință, mizerie și desorientare pentru alții.

Și măre Doamne! Câte probleme nu sunt? Intre altele fără îndoială va fi și discuția bugetului pe anul 1932 și în el întreaga problemă a salarizării cultelor, cu care ocazie vom fi condamnați a fi martori unor clipe de tristă aducere aminte și de legitimă indignare.

Nu vreau să arunc valul tristeții și descurajării pentru zilele de mâine în sufletul nimănui prin evocare crizelor morale prin care trece națiunea și mai ales cei ce se bucură de dreptul de a ne fi conducători vremelnici a căror lipsă de o superioară conștiință a unei vieții spirituale înalte se resfrânge asupra „Așezemintelor lui Hristos“, cu urmări draconice, într'o măsură nebănuită, dar mai ales o stare de lucruri care ar trebui să ne îngrijoreze și să ne determine

pe toți ca pe unul la o indisolubilă acțiune de dreaptă și luminată îndepărtare a norilor negri și furtunoși ce vor să se intensifice tot mai amenințatori la orizontul liniștit al vieții noastre de azi, din cauza mentalității necreștine a celor ce n'au înțeles încă din experiența istoriei cât de mare este folosul unui Stat creștin de pe urma unei instituții de origină și esență divină, cu menirea de a propovedui: dreptatea, pacea și dragostea în cel mai înalt grad, în sânul societății.

Dar... să răscumpărăm vremea, ca rătăcirea din urmă să nu fie mai mare ca cea dintâiu.

Și în acest sens înflăcărați de apărarea intereselor comune și fără substraturi, precum și de o îndrăzneală nebună în Hristos să pășim cu încredere în viitor și să ne afirmăm drepturile câștigate prin jertfe neprecupețite și merite enorme, cu toată tăria, știind, că nimeni și nimic nu ne poate împedica de la o îndreptățită revindecare a lor.

Mai presus de toate, să se înțeleagă din însăși spiritul vremii, că numai datorită umilului servitor al Altarului s'a putut ajunge la unificarea și cnnsolidarea conștiinței naționale, astăzi în declin prin apariția celor fără D-zeu, ce se iriază de pe acum în persecutorii aprigi și neîndurați de mâine ai Bisericii, de a cărei existență este strâns legată însăși existența Statului și a lor.

Acestora trebuie să li se lămurească prin presa bisericească, care alimentată de pleiada scriitorilor adânc pătrunzători ai realității, să-și facă cu prisosință datoria, relevând nedreptatea ce s'ar săvârși cu cel mai select corp, corpul preoțesc, precum și totala lipsă de înțelegere justă a duhului vremii care cere cât mai multă dreptate, pace și dragoste în spirit creștin astăzi mai mult ca ori când.

Fără îndoială trebuie să se intervină imediat pe lângă cei îndrept spre a ne acorda toată atențiunea și a ne lua în considerație doleanțele prin care nu vom implora milă nimănu, ci menținerea mai departe a tuturor drepturilor și prerogativelor ce ne revin prin rolul preponderant cel deținem în Stat.

Pe lângă acestea să căutăm a lăsa cu toții să fim conduși de acelaș curent al spiritualității idealului creștin, pentru ca uniți spiritualmente în cuget și Dumnezeu, să ne transformăm într'un corp omogen ireputabil, sprijiniți într'o eventuală acțiune de înlăturare a jignirilor ce vor să ni se aducă, exclusiv pe dreptatea cauzei noastre sfinte, care implicit va fi și a întregii acestei nobile națiuni.

Numai uniți putem spera că vom fi la înălțimea reclamată de o așa zisă evoluție socială, iar viața nu-și va pierde caracterul de pacificare, singurul care asigură progresul și consolidarea unei națiuni și-i fixează un loc bine determinat în concertul internațional.

Preot. Mihail Buric

INSEMĂNĂTATEA ISTORICĂ A „INĂLȚĂRII SF. CRUCI“

Preot D. ANDREIU - Săcele

Pe lângă slujba și rugăciunile pe cari Sf. Biserică le săvârșește în cinstea semnului ei de biruință „Sf. Cruce“, iar slujitorii Altarului, cuvinte de venerare și de îndemn la urmarea ei în sensul pe care Mântuitorul lumii l'a arătat în cuvintele: „Cel ce voește să-mi urmeze Mie, să se lepede de sine, să ia crucea și să-mi urmeze“, e bine să facem și câteva reflexiuni, cu privire la însemnătatea istorică a sărbătorii fixată în onoarea ei.

La aceasta ne îndreptățește și faptul că, reîmprospătându-ne cunoștințele, aducem și un modest prinos acestei sărbători creștinești, pe care Sf. Biserică a așezat-o în ziua de 14 Septembrie.

Din semn de batjocură, de nenorocire și alte superstiții la vechii-romani, din semn de pedeapsă cu moartea pe ea, pentru fâlhari la ebrei, Crucea ajunge prin răstignirea și moartea Mântuitorului nostru Iisus pe ea, să fie armă împotriva duhurilor necurate, cinstită, venerată, sfântă și de viață făcătoare, pentru cei ce vor urma-o. E pecetea de biruință a Bisericii lui Hristos.

Istoria și tradiția în decomun atestă că, primii creștini întrebuițau Crucea pretutindenea, iar conducătorii lor o laudă și o preamăresc în cuvinte sublime, recomandând-o tuturor spre închinare și venerare.

Ca o mărturie despre aceasta, ne sunt primii și cei mai fecunzi apologeți creștini, cari apără, prin cuvânt și scris, pe creștini, contra acuzării, că ar fi adoratori de cruce σταυρολάτραι sau de alte chipuri cioplite.

Semnul ei se întrebuițează chiar în timpul celor mai sângeroase persecuțiuni, de multe ori secret sau în ascuns.

Este neîndoios că, între creștini va fi existat dorința vie, de a avea chiar crucea pe care fusese răstignit Salvatorul omenirii, ca și hainele, cenușa trupurilor sau sângele miilor de martiri, sfâșiați de fiare în arenele romane, mistuiți de foc sau decapitați, pentru gusturi joasnice. Această dorință, pe cât era de legitimă, pe atât era și de greu a fi împlinită, deoarece jidanii ascunsese în însăși mormântul Mântuitorului, crucea pe care El se adusese pe sine jertfă, pentru mântuirea noastră.

Poate de aceea în anul 119 păgânii, cari aveau mare

influență la curtea împăratului Adrian, îl determină, să ordone astuparea definitivă a mormântului Domnului de pe muntele Golgotha și ridicarea unui templu acolo, pentru a șterge orice amintire sfântă, în conștiința creștinilor.

A trebuit să treacă câteva secole, să se succedă câteva generațiuni creștine, a căror număr devenea tot mai mare până ce pronia dumnezeiască făcu următoarea minune: Împăratul Constantin cel Mare era păgân din naștere și cu mare aplicație spre un „sincretism“. Pentru o mai bună consolidare a imperiului său, el nu vede cu ochi buni desele certuri religioase interne și mai ales prigonirea absurdă a creștinilor. Dar cum era o fire rășboinică și voia să devină singur împărat al întregului imperiu roman, trebuia să fie asigurat de pacea internă, pentru mărirea granițelor sale și deaceea lasă pe creștini în pace.

Cu o armată nu tocmai numeroasă, el porni spre Roma, unde Maxențiu se proclamase singur împărat al Romei și al vechiului imperiu. Pe la amiază, văzu pe cer semnul crucii deasupra soarelui, cu inscripțiunea: „ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ“, ¹⁾ „cu aceasta vei învinge“.

La început, lui și ostașilor săi, li s'au făcut oarecare frică, mai ales că erau puțini și apoi la ei semnul crucii era spre nenorocire.

Alți scriitori spun că Împăratul C-tin ar fi avut și un vis în noaptea următoare, în care Iisus Hristos cu același semn în mână, îl îndemnă să meargă la rășboiu, că va învinge.

A doua zi, el făcu o cruce în chipul celei ce văzuse și visase, apoi o puse pe toate steagurile armatei sale și astfel reuși să intre cu triumf în Roma.

Degetul lui Dumnezeu lucrase cu C-tin. Din acest moment, sufletul lui Constantin se schimbă în favoare creștinilor.

Dar de această fericită ocaziune profită Împărăteasa Elena, care căpătând învoire și ajutor dela fiul său, se duse la Ierusalim, spre a căuta rămășițele crucii, pe care fusese răstignit Iisus Hristos.

Așa fusese îndemnată în vis și așa făcu. La porunca Imp. Constantin se distruse templul de odinioară al lui Adrian și săpându-se la adâncimi mari, s'au găsit trei cruci și o scânduriță, pe care era scris în l. evreiască, grecească și latină cuvintele: I. N. I. I. (Iisus Nazareneanul, Împăratul Iudeilor). Cuvintele sunt proprie crucii Mântuitorului, așa afirmă Sfântul Ev. Ioan, când spune că, aceste cuvinte s'au scris din ordinul lui Pilat. (19¹⁹).

Dar nu în aceasta consta greutatea, ci în faptul că, nu se știa care cruce e a Mântuitorului. Macarie, episcopul

1) Eusebiu E. „De vita C-tini“.

Ierusalimului, se rugă lui D-zeu, ca să vină în ajutor creștinilor. Dumnezeu împlini ruga lui Macarie, prin manifestarea puterii făcătoare de minuni a crucii Domnului, căci numai prin atingere de una din ele, o femeie se vindecă de o boală grea.

Paulin de Nola afirmă că prin atingere, ar fi înviat un om din morți (Ep. c. Sever cap. 5). Ori care ar fi cazul, minunea s'a petrecut, făcând cunoscută Crucea Domnului.

Despre acest eveniment, ne mărturisesc îndeajuns Sf. Ioan Gură de Aur în omilia 85, precum și Ambrozie, Socrat, Sozomen, Teodoret, Rufin etc. în cărțile lor istorice.

Pentru o mai mare convingere, e deajuns să cităm următoarele cuvinte ale lui Sozomen, din Ist. sa Bisericească, cartea II, cap. 1 :

„Această întâmplare am împărtășit-o, precum înșine am primit-o dela bărbați, cărora această întâmplare li-au fost deplin cunoscută și care cunoștință, trecând dela părinți la copii, am scris-o după puțință și am predat-o posterității“. Rufin spune că, Crucea aflată de Imp. Elena, ornând-o cu argint, a predat-o Ep. Macarie din Ierusalim spre păstrare, iar o parte din ea, o trimise fiului ei Constantin cel Mare la C-pol. (Ist. Bis. c. 1 cop. 8) ¹⁾

Această întâmplare a dat naștere, chiar din sec. IV, la o sărbătoare în cinstea Sf. Cruci (σταυρώσιμος ἡμερο) în amintirea aflării lemnului Sf. Cruci. Dar ceea ce contribui mai mult la instituirea sărbătoarei „Înălțarea sf. Cruci“ a fost următoarea întâmplare: În anul 614 Hosru II, regele Persiei (590-628) având un războiu crâncen cu Imp. Eraclie [610-640] reuși ca să ia Ierusalimul și mai multe prăzi de războiu, pe cari le-a dus în Persia. Este neîndoios că, între acestea a fost și sf. Cruce, deoarece ei luaseră toate lucrurile prețioase, iar Bisericii îi dete foc.

Sângele creștinilor a curs cu prisosință până ce Eraclie ieși din nou biruitor, omorând în luptă pe Hosru, fiul acestuia se grăbi a cere pace, întorcându-i toate odoarele prețioase, între cari era și sf. Cruce. În anul 628, Împăratul aduse sf. Cruce la Constantinopol, iar în 629 la Ierusalim, predând-o patriarhului Zaharia. Tradițiunea adaogă; că împ. însuși, ornat cu insignele demnității sale, a luat crucea pe umerii săi, ca s-o ducă la Biserica învierii. Dar pășind pe muntele Golgotha, o putere nevăzută oprește crucea. Atunci patriarhul Zaharie, aduce aminte împăratului, că Fiul lui Dumnezeu a dus lemnul crucii la Golgotha, nu în mărire împărătească, ci în chip umilit de sclav. Deci umilindu-se împ. depune veșmintele împărătești și desculț duce crucea de viață făcătoare la biserica, din care a fost luată de Perși.)

1) Vezi „Cursul de teologie practică de Dr. V. Mitrofanovici.

2) Vezi „Liturgica Ortodoxă“ de I. P. S. M. Nectarie Cotlarciuc.

Deși scriitorii vechi bisericești ca și tradițiunea dau și un caracter legendar acestor două evenimente totuși e sigur, că în jum. I a secolului al IV-lea s'a aflat sf. Cruce și această aflare a dat naștere la instituirea unei sărbători în cinstea ei. Dela 320 înainte, se serba în Ierusalim în fiecare an ziua aflării sf. cruci cu mare solemnitate, dar nu se poate ști în ce zi a anului. E probabil în Vinerea cea mare sau în ziua a doua a paștelor¹⁾ Însă după construirea bisericii Învierii Domnului, deasupra locului, unde a înviat Iisus și s'a aflat crucea Lui, care construire o poruncise Imp. C-tin, Ep. Macarie, și după sfințirea acestei Biserici în 13 Septembrie 335²⁾, se așeză sărbătoarea Sf. Cruci în ziua de 14 Septembrie. De aici înainte i s'a dat numirea de sărbătoarea „Înălțării Sf. Cruci”. (Ἐψωσις τοῦ σταυροῦ).

Și iată de ce: Biserica sfințindu-se în 13 Sept., iar în 14 Sept. fiind de față o mulțime de episcopi și credincioși, de pe amvonul noii biserici, Episcopul arată poporului, cinstitul lemn al Sf. Cruci spre venerare, înălțându-l ca să-l vadă toți. Iar poporul s'a închinat cu pietate înaintea ei, laudând pe Cel ce a murit pe ea.

Dela această împrejurare a primit numele de „înălțarea Sf. Cruci” și această împrejurare a dat naștere la rugăciuni, închinări și sărutări, cari se fac în biserica ortodoxă în ziua înălțării crucii Domnului.

La început a fost o sărbătoare locală pentru Ierusalim, în sec. V se serba și la C-pol, după cum ne spune Sf. Ioan gură de Aur, iar pe la 540 era cunoscută în Siria și în toată biserica orientală.³⁾

Aflarea crucii Domnului și întoarcerea ei dela Perși se împreună în una și aceiași sărbătoare a înălțării crucii Domnului (Ἐψωσις τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ sau τῶν ἁγίων sau σταυροσάνεια) care se numără la cele 12 săbători mari ale bisericii noastre, petrecându-se pe deoparte cu bucurie aflarea crucii pe timpul împ. C-tin cel Mare și așezarea crucii înapoiate la locul ei pe timpul împ. Eraclie, pe de altă parte cu post și rugăciune, pentru că ne aduce aminte de moartea lui Cristos pe cruce, pentru păcatele noastre. Sf. Andrei, mitropolitul Critului, sf. Cosma al Maiumului, sf. Teofan, arhiep. C-polei, Sf. Ioan Damaschin, Sf. Iosif Studitul, Leon împăratul și alții au compus imne cu cari se preamărește sărbătoarea „Înălțării Sf. Cruci”.

În biserica occidentală se serbează aflarea crucii la 3 Maiu, iar înălțarea Crucii la 14 Septembrie. Abesinii și Alexandrinii serbează întreită sărbătoarea a Sf. Cruci. Cea

1) Vezi „Lit. Ortodoxă” pag. 151 a I. P. S. M. Nectarie.

2) Eusebiu E. „De vita Constantinii”.

3) Migne, Patr. gr. T. 87.

dintâi la 4 Martie în amintirea minunei, ce s'a făcut la luarea ei de Perși, numindu-se ascunderea crucii. A doua e aflarea Crucii, sărbătorită la 4 Maiu. A treia e înălțarea Sf. Crucii la 14 Septembrie.

În calendarul coptic se numără înălțarea crucii între sărbătorile de clasa întâia, iar aflarea crucii se serbează la 6 Martie, între sărbătorile de clasa a doua.

După calendarul arabic se pare că înălțarea crucii să se fi serbat trei zile la rând, căci în ziua de 14 Sept. se citește: sărbătoarea măritei cruci; în 15 Sept. se citește: a doua sărbătoare a măritei cruci; iar în ziua de 16 Sept.: a treia sărbătoare a măritei cruci.¹⁾ Aflarea crucii se serbează la 6 Martie.

PREDICĂ LA DUMINICA 18-A DUPĂ RUSALII

(Luca V, 11)

Frați Creștini,

Din sfânta Evanghelie de astăzi vedem pe Iisus predicând pe lângă lacul Ghenizaret din Galileia Palestinei.

Norod mult, care a aflat de înțelepciunea marelui profet, a venit să asculte cuvântul lui Dumnezeu.

La malul lacului erau două corăbii de pescari: una a lui Simon Petru și cealaltă a celor doi frați Iacob și Ioan, cari aveau să fie vrednici și devotați apostoli ai Domnului.

Aceștia, necăjiți împreună cu tovarășii lor, își spălau mrejele, după o noapte întreagă de trudă fără folos. Erau pescari iscușiți, lacul era renumit prin bogăția peștelui, dar în noaptea aceasta n'au avut noroc: nu prinsese nici un pește.

Ca să nu-l îmbulzească norodul, Iisus se urcă în corabia lui Petru, o depărtează puțin de mal și rostește învățături Divine. Pescarii își lasă tot lucrul și, uimiți, cași mulțimea depe mal, privesc și ascultă pe învățătorul acesta simplu cași dâșșii, dar minunat prin înțelepciunea vorbelor Lui.

După ce a învățat, Iisus spune lui Simon Petru să depărteze corabia la adânc și să arunce mrejele în mare pentru pescuit. Petru, mirat, îi răspunde: „Învățătorule, toată noaptea, ostenindu-ne, nimic n'am prins; dar după cuvântul tău voi arunca mreja” (Luca V, 5).

După puțin timp trag mrejele și scot atâta pește că au umplut amândouă corăbiile. Toți pescarii rămân uimiți: o

1) După o notiță a I. P. S. Nectarie, Mitropolitul Bucovinei, pe care am găsit-o în „Liturgica Ortodoxă” pag. 154.

noapte întregă de muncă, când timpul e prielnic pentru vânat, n'au prins nimic și acum în așa scurt timp au umplut două corăbii de pește.

Simon Petru și tovarășii lui: Iacob și Ioan, cuprinși de spaimă, cad la picioarele marelui profet. Iisus, blând și îngăduitor, le spune: „Nu Vă temeți, de acum veți fi vânători de oameni.“ „Și scoțând amândouă corăbiile la pământ, lăsând toate, au mers după Dânsul“. (Luca V, 11).

Iisus cheamă la apostolat pe primii săi ucenici dintre pescarii lacului Tiberiadei. Aceștia, lăsând toate se devotează lui și merg după Dânsul.

E minunat lucru graba cu care niște pescari neînvățați își lasă bărcile cu năvoadele, toată averea lor, și se fac ucenici nedespărțiți ai lui Iisus.

Ei aflase dela Ioan Botezătorul, propovăduitorul depe țărmurile Iordanului, despre Mesia, care trebuia să vină curând. Acuma au ascultat învățătura lui divină, au văzut o singură faptă mai presus de puterile firii, minunea pescuirii minunate, și la cea dintâi chemare a lui Iisus, lasă toate și merg după Dânsul.

Acești pescari, ucenici ai lui Iisus, de acum timp de 3 ani întovărășesc pe Domnul în toate părțile, ascultă toate învățăturile lui și văd toate minunile lui.

Acești pescari simpli sunt trimiși de Mântuitorul să meargă în toată lumea și să propovăduiască Evanghelia la toată zidirea.

Acești pescari, după ce se întăresc și se înțeleptesc prin pogorîrea Sf. Duh asupra lor, încep să învețe și întemeiază Biserica lui Hristos, prin care se schimbă fața lumii.

Aceștia sunt Sf. Apostoli, pe care Biserica i-a trecut în rândul sfinților, pe care creștinii îi prea măresc pentru activitatea lor, pentru devotamentul lor, pentru minunile lor și pentru înțelepciunea lor.

Aceștia sunt scriitorii, cari au fixat în scris parte din învățăturile și minunile lui Iisus Hristos în Sf. Evanghelie și în celelalte scrieri din Legea Nouă, din care ni se citește zilnic la slujba divină din Biserică.

Sf. Scriptură a Noului Testament sau Legea Nouă este cartea care cuprinde cea mai desăvârșită și mai folositoare învățătură, care nu a fost și nici nu va fi întrecută vreodată de nici o scriere omenească, după cum au recunoscut cei mai mari gânditori și oameni de știință din toate timpurile.

Înțelepții cei mai mari ai omenirii au recunoscut valoarea învățăturilor creștine, care îndreaptă pe credincioși spre orizonturi sublime.

Toți renegații și inconștienții zilelor noastre, cari se adapă din civilizația și cultura omenească, păgână, fără luminile învățăturilor mântuitoare ale Evangheliei lui Hristos, se

duc și târăsc după dânșii o lume întreagă spre amăgiri deșarte și spre prăpastie.

Pescarii cei simpli, după primele învățături și semne minunate ale lui Iisus, au lăsat toate și au mers după Dânsul. Cu aceeași grabă oameni din toate stratele sociale, îndată ce au auzit propovăduirea Evangheliei, au lăsat toate învățăturile greșite și obiceiurile rele, au urmat învățăturile lui Hristos și zilnic se botezau cu miile, cu zecile de mii, cu sutele de mii.

Cu toate că păgânii au persecutat multă vreme pe creștini, i-au chinuit în chipuri groasnice ca să lepede învățătura lui Hristos, totuși creștinii, atât cei săraci, cât și cei bogați, au preferat să lase toate: și averile și onorurile și chiar viața pentru Hristos și învățătura sa.

Cu cât numărul martirilor creștini creștea, cu atât mai mult se mărea numărul credincioșilor, așa că cu drept cuvânt un scriitor creștin (Tertulian), pela sfârșitul secolului al doilea, apostrofa pe păgâni: „în zadar vărsați sângele nostru, căci fiecare picătură de sânge vărsat al creștinilor este sămânță de noi creștini“ (Apologetieum).

Impăratul Constantin cel Mare, care este trecut în rândul sfinților, a dat libertate creștinilor și la anul 325 a rânduit creștinismul ca religie de stat a imperiului roman.

De acum Biserica progresa repede și se organizează după învățătura lui Hristos.

Astăzi auzim mereu în Biserică învățătura cea mântuitoare, auzim mereu despre faptele cele minunate, auzim mereu chemarea lui Iisus: „Veniți după mine“!, dar nimeni nu se mai grăbește să lase toate și să urmeze pe Iisus.

Astăzi stăpânirea nu mai persecută pe creștini, astăzi Biserica nu ne mai cere să lăsăm toate ca să urmăm pe Iisus, ci doar o zi pe săptămână, câteva ore din această zi, chiar câteva minute să consacrăm pentru sufletul nostru, pentru a urma pe Iisus.

Astăzi ne mândrim doar cu numele de creștin, dar nu voim să perdem nici o minută pe săptămână, nu lăsăm nimic din avutul nostru, nimic din lucrările noastre păgânești, pentru Hristos. Nu numai că nu renunțăm la nimic pentru Hristos, dar vindem pe Hristos, ne lepădăm de învățătura Lui, ne batem joc de Biserica Lui, de preoții Lui, pentru cel mai neînsemnat câștig material, pentru a ne înmulți fără muncă avutul, pentru a ne ridica fără merite, în locurile cele mai de sus ale societății.

Și dacă nu toată lumea de astăzi face acest lucru, apoi păcatele unora sunt semințe pentru mai multe și mai grele păcate din partea celor mulți.

Frați Creștini,

Dorința noastră a tuturor este să aflăm pace, să aflăm mulțumire și fericire cât mai mare.

Pentru aceasta nu e de ajuns cultura de astăzi, trebuie ca această cultură să fie orientată după învățătura dragostei lui Hristos și numai astfel putem să fim împăcați în sufletul nostru, putem să nădăjduim o fericire mai mare, putem să fim folositori nouă și societății.

Religiunea și morala fac pe om tot mai bun, îl înalță mai presus de ființele lipsite de rațiune și-l conduc mai ușor către desăvârșire.

Un mare poet și gânditor al veacului trecut (Goethe) a scris: „Istoria omenirii ne dovedește că toate epocile în care domnește credința, sunt strălucite, înălțătoare de suflete și rodnice și pentru contemporani și pentru urmași. Din contră, toate epocile, în care necredința a eșit biruitoare, chiar dacă strălucesc un moment de o lumină amăgitoare, dispar pentru viitorime“.

Sfinții Apostoli au lăsat îndată ținuta și mrejele și au urmat pe Domnul. Sfinții Părinți și Mucenici și Cuvioși din primele veacuri creștine au lăsat îndată toate și au urmat pe Hristos, plătind mai târziu cu jertfa vieții lor această sfântă grabă.

Biserica creștină, clădită pe învățătura divină, și sfințită de sângele vărsat pe cruce al Mântuitorului; Biserica creștină, întărită de sacrificiul Sfinților și Martirilor; Biserica creștină, desăvârșită de harul proniator al Sf. Duh, este moștenirea noastră, moștenire sfântă și neprețuită.

Să ne facem vrednici de această moștenire sfântă, să lăsăm și noi mrejele tuturor ademenirilor nefolositoare și să mergem după Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Amin.

Pr. Em. Grosu, - Profesor

ACTIVITATEA CEROURILOR PASTORALE IN EPARHIE

5 Iulie 1931. Cercul pastoral *Slobozia-Nouă-Ialomița* a ținut ședință în parohia Snirna. Toți membrii cercului au fost prezenți. Serviciul divin s'a oficiat în sobor; iar răspunsurile au fost date de cântăreții cercului. Predică Păr. D. Rogoveanu-Murgenca despre: binefacerile aduse de Domnul Christos omenirii. La sfârșit s'a oficiat parastas pentru eroii neamului.

Ședința intimă s'a ținut în casele preotului local și s'au discutat diferite chestiuni în legătură cu taina căsătoriei.

Ședința publică nu s'a ținut.

19 Iulie 1931. Cercul pastoral *Sudiți-Ialomița* a ținut ședință în parohia Gheorghe Lazăr. Toți membrii cercului au fost prezenți. Serviciul divin s'a oficiat în sobor. Răspunsurile liturgice au fost date de cântăreții cercului. Evanghelia zilei a fost explicată de Pr.

Gh. Decu despre: puterea credinței. Credincioșii au luat parte în număr destul de mare.

În ședința intimă s'a discutat asupra tainei Sf. Euharistii.

Ședința publică s'a ținut în Sf. Biserică. Conferențiază Pr. N. Mateescu despre: concubinaj. Mai vorbește Păr. Președinte Gh. Decu. Urmează coruri religioase s. a.

19 Iulie 1931. Cercul cultural *Ciocănești-Mărgineni-Ialomița* a ținut ședință în parohia Smârdan. Serviciul divin s'a săvârșit în Biserica parohială cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” de către toți preoții; iar răspunsurile au fost date de corul cântăreților, sub conducerea D-lui N. Buruiană. Predica a fost rostită de Pr. C. R. Constantinescu-Cacomeanca. Mai vorbește și Păr. M. Iordănescu despre „Cultul Eroilor”.

La urmă s'a oficiat parastas pentru eroii morți în războiu. Credincioșii au luat parte în număr mulțumitor.

Ședința intimă s'a ținut în casa preotului localnic și s'a discutat subiectul: Ținuta cântăreților în timpul slujbei.

După masă s'a ținut ședința publică în Sf. Biserică. Păr. Ath. M. Baicu conferențiază despre: Femeia în lumina creștinismului. Urmează coruri religioase. Toți membrii cercului au fost prezenți.

19 Iulie 1931. Cercul cultural *Turtucaia-Durostor* a ținut ședință în biserica Sf. Nicolae-Turtucaia. Serviciul divin s'a oficiat în sobor de către toți preoții prezenți afară de Pr. Alex. Suzianu care a condus strana, asistat de cântăreții prezenți din cerc. Predică Pr. D. Ștefănescu-Denizler. După săvârșirea Sf. Liturghii s'a făcut parastas pentru eroii neamului.

În ședința intimă s'a fixat programul cercului pe întregul an. Lipsă: Pr. Gh. Dumitrescu-Turtucaia.

20 Iulie 1931. Cercul pastoral *Sarsânlar-Durostor* a ținut ședință în parohia Popina. Serviciul divin s'a oficiat în sobor; iar răspunsurile au fost date de cântăreții cercului. La sfârșit s'a făcut parastas pentru eroii neamului. Evanghelia zilei a fost explicată de Pr. O. Dugășescu.

La ședința publică conferențiază Pr. I. Teodorescu-Garvan-Cioara despre importanța asociațiilor agricole. Păr. Președinte încheie ședința mulțumind asistenței. Lipsă: Pr. E. Matache și cântăreții: Raiciu Uzunof și Toma Panait-Sarsânlar.

26 Iulie 1931. Cercul pastoral *Chioara-Ialomița* a ținut ședință în parohia Vlădeni. Serviciul divin s'a săvârșit în biserica parohială cu hramul Sf. Nicolae de către preoții: Ec. V. Popescu, Ec. V. Andreescu, V. Cioară, Șt. Toma și G. I. Uzună; iar răspunsurile au fost date de corul înghelat de parohul local și condus de cântărețul F. Cenușaru. Evanghelia zilei a fost explicată de Pr. Ec. V. Andreescu-Făcăeni. La sfârșitul slujbei s'au cetit rugăciuni pentru cei bolnavi.

Ședința publică s'a ținut în Biserică. Conferențiază Pr. Ștefan D. Toma despre: superstițiile și sărbătorile păgânești. Au lipsit dela cerc fără motiv cântăreții: Dobre Uriașu și I. Hârjan-Borduşani.

6 August 1931. Cercul pastoral *Sarsânlar-Durostor* a ținut ședință în parohia Rahova de Jos. Serviciul divin s'a oficiat de către Preoții: P. Băgulescu-Asfatchioiu, Ec. O. Dugășescu-Cadichioiu, Al. Panaitescu-Cusuiu din Vale, I. Z. Teodorescu-Garvan Cioara și O. Nițescu-Rahova de Jos. Răspunsurile au fost date de cântăreții cercului. Evanghelia zilei a fost explicată de către Pr. O. Dugășescu.

Ședința intimă s'a ținut în casele Pr. O. Nițescu și s'a discutat uniformizarea diferitelor ierurgii.

La ședința publică conferențiază Pr. Al. Panaitescu despre respectarea sărbătorilor. Atât la ședința de dimineață cât și la cea de după amiază a luat parte un număr mare de credincioși. Lipsă: Pr. E. Matache-Sarsânlar cu cântăreții respectivi.

16 August 1931. Cercul pastoral *Babuc-Durostor* a ținut ședință în biserica Catedrală din orașul Siliștra sub președinția P. C. Protoiereu Ic. V. Siivneanu. Serviciul divin s'a oficiat în sobor, iar răspunsurile au fost date de corul cântăreților. Predică Pr. Stelian Popescu-Siliștra despre: creștinism și foloasele lui aduse în omenire.

Ședința intimă s'a ținut în Cancelaria protoieriei unde s'a fixat itinerariul viitoarelor ședințe.

16 August 1931. Cercul pastoral *Sudiți-Ialomița* a ținut ședință în parohia Sudiți. Serviciul divin s'a oficiat în sobor, iar strana a fost ținută de cântăreții cercului. Evanghelia zilei a fost explicată de Pr. N. Dojan. Credincioșii au luat parte în număr foarte mare.

În ședința intimă s'a discutat despre Taina Nunței.

Ședința publică s'a ținut în Biserică. Conferențiază Păr. N. Mateescu. Păr. Președinte Gh. Decu, mulțumind asistenței, închide ședința.

16 August 1931. Cercul cultural *Ciocânești-Mărgineni-Ialomița* a ținut ședință în parohia Bogata. Serviciul divin s'a oficiat în sobor de toți preoții prezenți; iar răspunsurile au fost date de corul cântăreților sub conducerea D-lui Iordan Iordan. Evanghelia zilei a fost explicată de Păr. Ath. Baicu. La urmă s'a făcut parastas pentru eroii neamului.

Ședința intimă s'a ținut în casa parohului și s'au discutat diferite chestiuni în legătură cu uniformizarea serviciului divin.

Ședința publică s'a ținut în Biserică. Conferențiază Pr. V. Ionescu-Rassa despre: efectul serviciului religios în popor. Urmează coruri religioase. Păr. Președ. Ath. M. Baicu închide ședința, mulțumind credincioșilor, pentru dragostea ce au arătat-o luând parte la ședință. Toți membrii cercului au fost prezenți.

23 August 1931. Cercul pastoral *Țândărei-Ialomița* a ținut ședință în parohia Gura-Ialomiței. Toți membrii cercului au fost prezenți. Serviciul divin s'a oficiat în sobor; iar răspunsurile au fost date de corul cântăreților din cerc. Evanghelia zilei a fost explicată de Păr. Gh. Georgescu-Piua-Petri. La sfârșitul slujbei s'a făcut parastas pentru eroii neamului.

În ședința intimă s'au discutat asupra celor mai eficiente mijloace pentru combaterea sectelor religioase.

Ședința publică nu s'a ținut.

23 August 1931. Cercul pastoral *Nistorești-Constanța* a ținut ședință în parohia Nistorești. Serviciul divin s'a oficiat în sobor; iar răspunsurile liturgice au fost date de cântăreții cercului. Predică Păr. Victor Marinescu-Pantelimonul de Jos despre: dobândirea vieții veșnice. Mai vorbește Păr. A. Iancu-Nistorești.

Ședința intimă s'a ținut în casa Păr. A. Iancu, unde s'au discutat diferite chestiuni în legătură cu ținerea cercurilor culturale.

Ședința publică s'a ținut în localul școlii primare Păr. Președ. A. Iancu deschide ședința. Conferențiază Pr. Gh. Popescu-Râmnicul de Jos despre felul cum trebuie să se citească Sf. Scriptură de către oameni. Urmează coruri religioase ș. a. Păr. Președ. închide ședința mulțumind asistenței.

Toți membrii cercului au fost prezenți.

29 August 1931. Cercul cultural *Medgidia-Constanța* a ținut ședință în parohia Cuza-Vodă. Serviciul divin s'a oficiat în sobor; iar răspunsurile au fost date de corul cântăreților. Predică Păr. Președ. Em. Mărculescu despre: Insofrea cu cei răi duce la păcate.

În ședința intimă s'a fixat programul cercului pe întregul an. Au lipsit: Pr. I. Chivu-Viișoara cu cântăreții respectivi și anume: Gh. Munteanu și Anton Costea.

30 August 1931. Cercul cultural *Radu-Negru-Ialomița* a ținut ședință în parohia Radu-Negru.

Serviciul divin s'a oficiat în sobor de către toți preoții prezenți, iar răspunsurile au fost date de cântăreții cercului. Evanghelia zilei a fost explicată de Păr. Gh. Marinescu.

Ședința publică nu s'a ținut.

30 August 1931. Cercul pastoral *Axintele-Ialomița* a ținut ședință în satul Ulești-Ialomița. Serviciul divin s'a oficiat în sobor, iar răspunsurile au fost date de cântăreții cercului. Evanghelia zilei a fost explicată de Pr. Alex. Ștefan. Mai vorbește Pr. Victor Dumitrescu-Axintele.

La ședința publică conferențiază Păr. Alex. B. Ionescu-Crăsani despre însemnătatea sărbătorilor naționale. Păr. Președ. închide ședința mulțumind asistenței. Lipsă: Pr. Iancu Alexandrescu-Rași, precum și cântăreții respectivi.

30 August 1931. Cercul pastoral *Beibunor-Durostor* a ținut ședință în parohia Cairac. Serviciul divin s'a oficiat în sobor, iar răspunsurile au fost date de cântăreții prezenți. Evanghelia zilei a fost explicată de Pr. D. Gheorghe-Cainargeaua Mare. Ședința publică nu s'a ținut. Au lipsit fără motiv preoții: I. Miron-Acunaru Olucii, Gh. Craleș-Pândăchi și Eug. Hurezeanu-Cainargeaua Mică, toți au fost pedepsiți în conf. cu art. 23 din Reg. cercurilor culturale, de data aceasta cu admonestare, pentru a doua oară vor fi amendați.

30 August 1931. Cercul pastoral *Chioara-Ialomița* a ținut ședință în parohia Hagieni. Serviciul divin s'a săvârșit în biserica parohială cu hramul Sf. Niculai de către preoții: Ic. V. Popescu, Dan Ionescu, V. Cioară, Șt. Toma și Gh. Uzună. Răspunsurile la

Sf. Liturghie au fost date de cântăreții cercului. Predica a fost rostită de Pr. Gh. Uzună. La sfârșitul slujbei s'au cetit rugăciuni pentru bolnavi.

În ședința intimă s'au discutat diferite chestiuni în legătură cu serviciul divin.

Ședința publică de după masă s'a ținut în Sf. Biserică. Conferențiază Pr. Dan Ionescu-Cegani despre: respectul cuvenit persoanelor bisericesti. A doua conferință a fost tratată de Pr. V. Cioară-Vlădeni despre: foloasele credinței în Dumnezeu. Au lipsit cântăreții: Dobre Uriașul și Ion Hârjan-Bordușani.

30 August 1931. Cercul pastoral *Slobozia-Nouă-Ialomîța* a ținut ședință în parohia Traian. Serviciul divin s'a oficiat în sobor; iar răspunsurile au fost date de cântăreții respectivi. Predică Păr. D. Dumitrescu Iazu despre: răutatea și nerecunoștința oamenilor. Mai vorbește Păr. Președ. I. Bercuși despre: pedeapsa dumnezeiască. La urmă s'a oficiat parastas pentru eroii neamului. Ședința publică nu s'a ținut. A lipsit: Pr. Manea Georgescu-Brătianu.

6 Septembrie 1931. Cercul pastoral *Cosâmbești-Ialomîța* a ținut ședință în parohia Marsilieni. Serviciul divin s'a oficiat în sobor de către toți preoții prezenți; iar răspunsurile au fost date de cântăreții cercului. Evanghelia zilei a fost explicată de Păr. Gh. Ionescu-Bora.

Ședința intimă s'a ținut în casele parohului localnic.

Ședința publică s'a ținut în Biserică. Conferențiază Pr. I. St. Delcea-Gimbașani despre: dragostea creștină.

6 Septembrie 1931. Cercul pastoral *Moldoveni-Ialomîța* a ținut ședință în parohia Slătioarele. Serviciul divin s'a oficiat în sobor; iar răspunsurile au fost date de cântăreții cercului. Evanghelia zilei a fost explicată de Pr. I. T. Simion Patru-Frați. La urmă s'a făcut parastas pentru eroii neamului. Ședința publică nu s'a ținut.

6 Septembrie 1931. Cercul pastoral *Turtucaia-Durostor* a ținut ședință în parohia Senova satul Turcșmil. Serviciul divin s'a oficiat în sobor. Predică Pr. I. B. Popescu-Vischioi. În ședința intimă Pr. M. Opațchi vorbește despre: săvârșirea ierurgiilor bisericesti. Răspunsurile liturgice au fost date de cântăreții cercului sub conducerea D-lui Gr. Georgescu.

La ședința publică conferențiază Pr. N. Manoliu despre: Necesitatea credinței și frecventarea bisericii. Urmează coruri religioase ș. a.

8 Septembrie 1931. Cercul pastoral *Medgidia-Constanța* a ținut ședință în parohia Peștera. Serviciul divin s'a oficiat în sobor; iar răspunsurile liturgice au fost date de D-l C. Florea student la academia de muzică din București însoțit de cântăreții cercului. Predică Pr. Th. Voineagu-Medgidia despre: felul cum trebuie făcută rugăciunea.

Ședința intimă s'a ținut la locuința Păr. P. Rotaru discutându-se despre: „săvârșirea Sf. Liturghii în sobor“.

Ședința de după masă s'a ținut în localul școalei primare,

unde au asistat și autoritățile comunale locale. Conferențiază Păr. Em. Mărculescu despre: „Sâmbăta sau Duminica”, documentând cu citate din Sf. Scriptură, că Duminica este ziua pe care trebuie s'o serbăm în amintirea învierii lui Hristos și că Sf. Apostoli în această zi făceau „frângerea pâinii”. Urmează coruri și apoi piesa „Păcătosul” în trei acte, jucată de D-l C. Florea cu soția sa și D-ra Ecaterina Popescu, prin care s'a urmărit tot combaterea adventiștilor, scoțându-se în evidență superioritatea și temeinicia credinței ortodoxe, încât un asistent adventist a declarat, că de azi înainte va părăsi adunarea lor, spre a veni iarăși la staulul adevărului. Păr. Președ. închide ședința mulțumind asistenței. Au lipsit: Pr. C. Georgescu-Medgidia, D. Chiril-Murftatlar cu cântăreții respectivi și I. Chivu-Viișoara.

13 Septembrie 1931. Cercul pastoral *Nistorești-Constanța* a ținut ședință în parohia Pantelimonul de Sus. Serviciul divin s'a oficiat în sobor, iar răspunsurile au fost date de cântăreții cercului. Predică Păr. Anton Popescu-Cartal. Mai vorbește Păr. Președ. despre: însemnătatea sf. icoane pentru credința noastră.

În ședința intimă s'au discutat asupra mijloacelor celor mai eficace pentru combaterea sectarilor.

Toți membrii cercului au fost prezenți. Ședința publică nu s'a ținut.

13 Septembrie 1931. Cercul pastoral *Plopeni-Constanța* a ținut ședință în comuna Dumbrăveni satul Otteni. Serviciul divin s'a oficiat în sobor de către preoții: Șt. Nicolescu-Plopeni, V. Stancu-Independența, Radu Bulăceanu-Dumbrăveni, Moscu Rizea-Negrești, V. Postelnicescu-Olteni și V. Ciucă-Petroșani. Răspunsurile la Sf. Liturgie au fost date de cântăreții cercului. Predică Păr. R. Bulăceanu.

În ședința intimă s'au discutat diferite chestiuni în legătură cu administrația parohială.

Ședința publică s'a ținut în localul școlii primare. Păr. Președ. Șt. Nicolescu deschide ședința și tot Cucernicia sa conferențiază despre: Mântuirea prin biserică. Păr. V. Ciucă-Petroșani era de rând să conferențieze dar, în loc să-și facă datoria a părăsit ședința, indignând prin această faptă nehibzuită pe toți ceilalți frați preoți. Pentru acest motiv, a fost pedepsit conf art. 23 din Reg. cercurilor culturale, de data aceasta cu „admonestare” și notare în statul personal.

13 Septembrie 1931. Cercul cultural *Ciocănești-Mărgineni Ialomița* a ținut ședință în parohia Rassa. Serviciul divin s'a oficiat în sobor de către toți preoții prezenți, iar răspunsurile au fost date de corul cântăreților sub conducerea D-lui N. Neacșu Cacomeanca. Evanghelia zilei a fost explicată de Păr. Aurel Stănescu-Bogata. La sfârșitul slujbei s'a oficiat parastas pentru eroii neamului.

Ședința intimă s'a ținut în casa parohului respectiv și s'a discutat asupra momentelor mai însemnate ale Sf. Liturghii.

Ședința publică s'a ținut în Biserică. Conferențiază Păr. C. R.

Constantinescu despre: lux. Păr. Președ. închide ședința. Credincioșii au luat parte în număr mulțumitor.

14 Septembrie 1931. Cercul pastoral *Babuc-Durostor* a ținut ședință în parohia Caraorman. Serviciul divin s'a oficiat în sobor, iar răspunsurile au fost date de cântăreții cercului. Evanghelia zilei a fost explicată de Pr. Cosma Gheorghief-Silistra. A asistat lume multă precum și autoritățile locale.

Ședința publică nu s'a ținut. Lipsă: Pr. I. Hâloanu-Alfatar și cântăreții: V. Cristu-Alfatar și C. Culețu-Frășari.

R.

PREDICĂ LA SF. PARASCHIVA DESPRE MÂNTUIREA PRIN CREDINȚĂ ȘI FAPTE BUNE

(Evrei XI, 6)

Frați Creștini,

Dorința de a dobândi binele ni stăpânește pe toți oamenii; dela mic la mare, dela tânăr la bătrân, dela sărac la bogat. Toți aleargă în căutarea lui. Nu toți știu însă să-l caute. Cei mai mulți îl găsesc în lucrurile acestea trecătoare, în bogății.

Puțini sunt cei ce își dau seama că binele și fericirea nu sunt în îmbelșugare și în nenumărate bogății, ci într'o viață curată, nepătată de patimi și de dorințe deșarte.

Sfinții, mucenicii și cuvioșii pe cari-i sărbătorește biserica cu multă evlavie și-au dat seama de aceste adevăruri, și sunt pildele cele mai strălucite de viață neîntinată.

De aceia, pomenirea lor cu cântece și cu laude, e prilejul cel mai frumos pentru înălțarea și curățirea sufletelor noastre.

Printre sfinții aceștia cari au fost ca niște luceferi pentru credincioșii bisericii noastre, e și sf. cuvioasa Parascheva, a cărei pomenire o sărbătorim astăzi.

Credința sa vie și nestrămutată a fost mare, iar faptele sale bune, fără număr, împărțite asupra nevoiașilor și a celor bolnavi.

Pentru acest fapt, astăzi, în legătură cu viața cuvioasei Parascheva, voi vorbi despre dobândirea mântuirii sufletelor noastre prin credință și fapte bune.

Timpurile sângeroase ale prigonirii creștinilor trecuseră demult și biserici frumoase se ridicaseră pretutindeni.

Toți cei ce doreau, se închinau neturburați Dumnezeuului celui singur. Mânăstirile erau dese, iar cei ce-și închinau viața în ele erau mulți.

În aceste fericite timpuri a venit pe lume cuvioasa maica Parascheva, într'un sat din Tracia, adică din partea de miază-noapte a Greciei de azi. Părinții ei, de neam mare și foarte bogați, buni creștini, cu dragoste de Dumnezeu și de aproapele, au crescut-o cu multă îngrijire și cu înțelepțești sfaturi.

Din astfel de familie, cu o creștere atât de aleasă și de creștinească, sânta deveni foarte credincioasă. La biserică mergea mereu să asculte cu mult nesaț cuvintele frumoase ale cântărilor. Din pricina credinței sale neclintite în adevărurile sf. Evanghelii când a auzit cuvintele: „Celce voește să vină după mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-mi urmeze Mie“ (Mat. VIII, 34), a părăsit viața plină de petreceri, bogățiile nenumărate ale părinților săi, spre a duce o viață sărăcăcioasă și chinuită, în singurătatea pustiurilor sau în mânăstiri.

Pe jos a plecat, mânăată de aceeaș dragoste fierbinte de Dumnezeu, dela mare depărtare, să vadă Ierusalumul, cetatea sântă, pe unde au călcat și picioarele Mântuitorului nostru și unde e și mormântul Celui fără de moarte.

Dar viața Cuvioasei n'a strălucit numai prin credința sa puternică și nețarmurită. Căci noi știm ce e credința: încrederea noastră, nestrămutată, în sfintele adevăruri descoperite nouă de blândul Isus. De credința aceasta nu te poți lipsi, dacă vrei să fi mântuit și să dobândești viața veșnică, după cum zice sf. apostol Pavel: „Fără de credință nu este cu puțință a plăcea lui Dumnezeu, căci pentru a te apropia de Dumnezeu, irebuie să crezi că este un Dumnezeu și că va răsplăti celor ce-L cauă“ (Evrei XI, 6), sau după cum a spus însuș Mântuitorul: „Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui; iar cel ce nu va crede, se va osândi“ (Marcu XVI, 16)

Dar pe lângă credință mai trebuiesc și fapte bune, căci ele sunt roadele unei credințe adevărate, ale credinței vii și neclintite, care lucrează cu dragoste și cu nădejde. Credința care ar sta ascunsă în suflet, care ar fi stearpă, fără de roade, n'ar prețui nimic.

Iată ce zice bunul nostru Mântuitor în această privință: „Nu celce-mi zice: Doamne, Doamne! va intra întră împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui meu care este în ceruri.“ (Matei VII, 21). Iar marele apostol Pavel spune: „Și făcând binele să nu slăbim; că la vreme sa vom secera neostenind. Deci, dar, până când avem vreme, să facem bine către toți“ (Galateni, VI, 9—10). Și e și firesc ca roadele credinței să fie faptele bune, pentru că orice simțire a noastră se vedește prin faptă.

De aceia și sf. apostol Iacob spune în epistola sa: „Așa și credința, dacă nu are fapte, moartă este singură“ (II, 17)...„Vedeți dar că din fapte se îndreptează omul, iar nu numai din credință.“ (Iacob II, 24).

Convinsă de aceste adevăruri până în adâncul sufletului său curat, cuvioasa Parascheva a săvârșit o mulțime de fapte bune. N'a văzut un nevoiaș, pe care să nu-l fi ajutat, un bolnav, pe care să nu-l fi mângâiat, un orb pe care să nu-l fi miluit.

O dată, venind cu părinții săi dela biserică, văzând o cerșetoare, cu hainele rupte, de aproape cădeau de pe ea, s'a ascuns de părinți și s'a dus de și-a schimbat hainele sale cu ale cerșetoarei. Zadarnic au certat-o părinții pentru această faptă, zadarnic au și lovit-o, căci iubirea de aproapele și mila sa erau mai mari ca

ocările și lovirile. Și de multe ori și-a mai dat hainele sale, îmbrăcându-se în zdrețe, de multe ori lua mâncare și bani împărțindu-le săracilor. Iată cât de pătrunsă era cuvioasa maică de înaltele învățături creștine și până la câtă jertfire de sine mergea.

Dar vremurile în cari au trăit astfel de oameni au trecut. Lumea din ce în ce e tot mai puțin darnică și mai străină de adevărata viețuire creștinească. Spuza grijilor de tot felul înăbușe focul credinței care abia mai pâlpâie în inimile unora de creștini. Iubirea frățească dintre oameni aproape s'a stins și dușmăniile crunte s'au iscat pentru câte-o bucată de pământ. Mila s'a împuținat din lume și niciodată n'au fost atâția oameni lipsiți de adăpost, atâția muritori de foame, atâția nenorociți ca acum.

Frați Creștini,

Sfinții martiri și cuvioșii, de acolo unde sunt, în locașurile Tatălui ceresc, nu ne cer laude, în cinstirile noastre. Fericirea lor e deplină. Totuși, recunoștința noastră să dea glas gurilor, ca să-i prea mărim și să-i laudăm după cuviință. Pomenirea lor să fie veșnică printre noi, iar faptele lor mărețe, neuitate.

Pilda lor să stea neștersă, înaintea ochilor noștri, ca astfel, credința lor fără margini să ne-o întărească și pe a noastră, când ea ni se clatină: iar faptele lor să găsească vrednici urmași în a le imita. Căci numai așa, prin credință și fapte bune vom câștiga fericirea în viața veșnică și mulțumire în viața de aci, de pe pământ.

Și în nevoile ce ne împresoară neîncetat să cerem ajutorul grabnic al tuturor sfinților, iar acum, mai ales pe al cuvioasei, zicând cu cântarea bisericească: „Nu înceta a ruga pe Hristos, Maică cuvioasă, să ne scape din nevoi pre noi robii tăi, cari din suflet te laudăm pre tire“. (Canonul sf. Paraschiva). Amin.

V.-I. Martin
Student

„ORTODOXIA“

Societatea preoților din eparhia Constanța

No. 178

MEMORIU CĂTRE SF. SINOD

Biserica ortodoxă și clerul ei s'au bucurat în trecut de o deosebită și meritată atenție din partea tuturor guvernelor ce s'au perindat la cârma țării, respectându-le drepturi, privilegiile și scutiri de biruri căpătate din vechime și chiar de sub dominații străine. Mai mult: Unele guverne au adăugat înlesniri pentru biserică, înființând instituții de protejare, precum: casa bisericii, iar apoi chiar Minister propriu: Ministerul Cultelor.

Dela o vreme însă, o vitregie din ce în ce mai pronunțată

se abate asupra bisericii. Pare a fi ecoul desființării bisericii în țări, unde religia li-a stat în calea celor ce au pornit distrugerea vechilor temelii a statelor.

De unde până aci, biserica și clerul se bucurau de scutiri de biruri de tot felul, acum încep să se pună treptat, treptat, sarcini tot mai grele pe umărul lor, culminând în onerosul impozit pe venitul epitrahilului.

Biserica nebănuind nimic altceva, decât că toate aceste obligații erau cerute de serioase necesități de stat, a primit totul cu resemnare. A avut însă o pretenție: Conștiință de aportul ce a adus statului, atât pentru consolidarea lui, prin averile ce i-au fost secularizate, cât și prin serviciile de educație a poporului, predicând cu timp și fără timp dragostea de neam și țară precum și supunerea la stăpâniri, a pretins să fie pusă pe picior de egalitate cu celelalte instituții de stat, iar personalul bisericesc să fie tratat la fel cu toți funcționarii statului, egal în obligații și titluri. Nu a existat și nu există altă categorie de funcționari cari în toate împrejurările slujbei lor, cât și în afară de slujbă, să fie preocupată numai de promovarea intereselor cetățenilor, mergând până la neglijarea și jertfa ființei lor, cum e preoțimea.

În ultimul timp, se ajunsese la o salarizare, nu chiar echitabilă, pentru că preoțimea era încă în inferioritate față de multe categorii de funcționari, având multe doleanțe în vederea unei bune organizări, în conformitate cu legile și nevoile ei; totuși având speranța de a se realiza cât mai curând intervențiile chiriarhiilor și dezideratele ce preoțimea a exprimat în conferințele și congresele ei.

Finele anului 1930 impune statului reducerea bugetului. Deși se ceruse chiriarhiilor o reducere de 15 la sută spre a se echilibra bugetul bisericii, la care în linii generale, chiriarhiile au răspuns că nu se vor da în lături când este vorba de nevoile statului, dacă această jertfă se cere și preoțimii, dar să i se repare mai întâi nedreptatea față de celelalte culte, totuși bugetul bisericii ortodoxe pe anul 1931 se reduce cu 30 % plus curba de sacrificiu 14—23 % care se aplică tuturor funcționarilor statului.

Cu această lovitură se desorganizează întreaga administrație bisericească începând dela centrul eparhial și până la desființarea măturătorului bisericii—umilul paraciser.

S'a recunoscut nedreptatea făcută bisericii și se repară aceasta în parte, prin legea din 12 Aprilie 1931, care rectifică cu 12 % în plus salariile personalului bisericesc. S'a făcut însă greșala, că s'a lăsat ca în bugetul anului 1931, salariile să apară ciuntite cu 12 %, iar această greșală a avut drept consecință legea din 31 Iulie, care anulând pe cea dela 12 Aprilie 1931, a redus salariile la prevederea bugetară dela început, făgăduindu-se o rectificare prin deschiderea unui credit de 78 milioane. Oricari erau rectificările acestea, cert este că salariile au rămas să figureze în buget micșorate cu 12 la sută.

De oarece acel credit nu se poate găsi preoțimea este obli-

gată, nu numai să suporte reducerea de 12⁰/₀, ci legea având putere retroactivă, să mai restituie încă 12⁰/₀ și din salariile de pe lunile Ianuarie—Iulie 1931, ce erau calculate pe baza unei legi în vigoare.

Este o aberație a se pretinde asemenea restituire pe următoarele motive :

1). Art 1 din Codul civil zice răspicat : „Legea dispune numai pentru viitor ; ea nu are putere retroactivă“.

2). Pe baza acelor salarii preoții contând, au angajat cheltueli și foarte mulți au făcut împrumuturi. E natural ca fiecare om să-și aranjeze cheltuelile potrivit veniturilor sale.

3) Salariul este un angajament între stat și funcționar pentru serviciile prestate. Nimeni nu poate plăti cum vrea pe cineva, tocmai după ce i-a adus servicii o jumătate an, (decât numai, în cazuri de faliment).

4). A accepta o asemenea lovitură, ar însemna ca mâine să ne trezim cu alte aberații cum ar fi de pildă o altă lege, care să impue bisericii și clerului, restituirea tuturor sumelor primite dela stat, încă dela 1893.

Ar fi cea mai meritată răsplătă pentru serviciile pe cari biserica le-a adus statului, salvându-l la 1864.

Lovitura care se dă bisericii din partea statului acum, va avea repercursiuni și asupra poporului, care va începe a se îndoi dacă mai este necesară cetățeanului, religia, atunci când statul o găsește superfluă, căci la această concluzie ajunge oricine ar citi cuvântări ca cele ce s'au rost t în parlamentul țării, cu ocazia rectificării bugetului în vara anului acesta.

Să zicem chiar că statul va scoate biserica din buget, așa cum se crede că se intenționează.

Dar oare cu aceasta, problema economică se rezolvă ? Din potrivă, astăzi mai mult ca oricând, statul are nevoie de ajutorul preoțimii, căci numai reîntremarea morală a popoarelor a adus și reîntremarea economică. Aceasta a fost rolul proorocilor în istoria poporului evreu, acesta este rolul preoțimii noastre în viața poporului român. Și din contra: Luați credința unui popor și ați distrus acest stat. Ni-o spune istoria omenirii.

Când țara s'a găsit în impasuri, nu s'a zis că religia este superstiție, ci s'a zis, precum Spiru Haret în Martie 1907 cu ordinul Nr. 1471 scrie preoțimii :

„Mare și grea nenorocire a căzut peste noi.... Potoliți pe cei turburați, împăcați pe frați și duceți liniștea printre oameni... căci frații noștri sătenii numai dela voi pot auzi cuvântul cel bun, numai dela voi pot primi lumina cea adevărată. Faceți să înceteze lupta între frați. Faceți-i să înțeleagă că cu focul și cu arma nu se poate îndrepta țara, ci, din contra, i se pregătește peirea.... Deschideți mintea sătenilor, și faceți-i să înțeleagă că nu trebuie să asculte de șoptele ticăloșilor cari îi îndeamnă la rău, și după ce au adus jalea și ruina, se fac nevăzuți, ca duhurile iadului....

Voi preoți, trageți clopotele dela biserică, îmbrăcați-vă în sfințele vestminte, luați în mână crucea și evangheia, ca să se adune poporul; și-i vorbiți și voi, și învățătorii, și faceți să între pacea și dragostea între oameni, și să piară duhul cel rău dintre ei. Aceasta este chemarea voastră, și mare răspundere veți avea înaintea lui Dumnezeu a și oamenilor, dacă nu o veți îndeplini“.

De altfel oricâte lovituri s'ar da bisericii, ea nu va pieri în veci, căci „nici porțile iadului nu o vor birui“, iar servitorii ei nu vor muri de foame. Dar noi preoții dacă suntem slujitori ai bisericii nu suntem fii vitrigi ai țării, ci suntem fii buni, poate dintre cei mai buni, și nu dorim pieirea ei. Pentru aceasta prin loviturile ce ni se dau, nu vom dezerta, ci ne vom îngriji mai departe de destinele acestui neam menținând credința în popor și cu ea dragostea de pământul strămoșesc.

Marele istoric, actualmente prim ministru și ministru al bisericii Domnul Profesor Nicolae Iorga numai bazat pe desăvârșita cunoaștere a cauzelor ridicării și căderii popoarelor a putut zice: „Fără preoți și fără învățători se poate strica o țară; cu dânșii se poate întemeia una“.

PREA SFINȚIT SINOD,

Preoțimea din Eparhia Constanța, constituită în societatea preoțească „ORTODOXIA“, solidară cu întreg clerul ortodox din țară își pune toate nădejile în Inalt Prea Sfințiile Voastre și Prea Sfințiile Voastre și vă solicită să luptați pentru cauzele legitime ale bisericii și preoțimii, „în sensul de a le preciza și apăra pe viață și pe moarte“, după cum zice Prea Sfințitul Episcop Vartolomeu în Renașterea din Iulie 1931.

Aceasta va fi pentru noi dovada grijei ce ne purtați și desmințirea atâtor zvonuri mincinoase născocite de acei cari, spunând că ne-ați părăsit, caută să pescuiască în apă tulbure.

Cu toată supunerea fiască, Vă rugăm, să luptați pentru drepturile sacre ce caută să ni se știrbească acum. Dacă va fi vorba de alte noi reduceri bugetare în viitor, sau de armonizări și sistematizări de salarii susțineți menținerea bisericii în bugetul statului, pe picior de egalitate cu instituțiile de aceeași însemnătate și cu acelaș aport de servicii pentru stat și retribuirea personalului ei la fel cu ceilalți funcționari ai statului cu titluri egale.

Noi preoțimea facem zid în jurul Inalt Prea Sfințiilor Voastre și Prea Sfințiilor Voastre, neavând nici o altă nădejde „spre fiii oamenilor“ și așteptăm totul dela Inalt Prea Sfințiile Voastre și prin Inalt Prea Sfințiile Voastre.

Președinte, Ic. Gr. Dumitrescu

Secretar, Diacon Ar. Vârnav

(urmează celelalte semnături).

CRONICA EXTERNĂ

RUSIA :

Dărămarea catedralei „Mântuitorului Hristos“ din Moscova

Presa germană dă diferite amănunte privitor la dărămarea catedralei „Mântuitorului Hristos“ din Moscova, care s'a făcut în primile zile ale lunii Sept. a. c.

Această catedrală a fost zidită acum 50 de ani, fiind cea mai mare biserică din întreaga Rusie și dimensiunile ei nu se potriveau decât cu cele ale bisericii Sf. Petru din Vatican și catedralei din Milan. Turlele bisericii, cu dimensiunile lor gigantice, erau construite într'un chip special.

Biserica era în întregime învesmântată cu marmoră și frescurile și icoanele sale, pictate de cei mai de seamă artiști, aveau o valoare de neprețuit. Nimic n'a putut să fie salvat, de oarece acestea au fost executate chiar pe ziduri.

Palatul Sovietelor, care se proiectează să fie clădit pe locul devenit astfel liber, trebuie, după presa sovietică, să fie cea mai mare clădire din lumea 'ntreagă și să ocupe, nu numai locul unde a fost biserica, ci încă cartierile vecine, cari vor fi dărâmate. Palatul Sovietelor, în care vor putea să locuiască toate comisariatele, va forma o adevărată fortăreață apărată de ziduri de ciment armat, prevăzute cu deschizături, în dosul cărora vor fi așezate mitraliere. Acoperișul clădirii, amenajat în aeroport, va 'ngădui zborul celor mai mari avioane. Această formidabilă construcție va trebui să fie isprăvită 'n 14 luni, adică să fie gata la a 15-a aniversare a întronării sovietice.

Botezul și înmormântarea Roșie

Bolșevismul, în U. R. S. S., ia, din ce'n ce mai mult, întorsătura și formele unei adevărate religii. Astfel, Uniunea celor „Fără - Dumnezeu“ a adoptat, în timpul din urmă, două ritualuri pentru ceremoniile botezului și înmormântării sovietice 'n vederea înlocuirii celor practicate de Biserici.

În *Botezul roșu*, ia parte un membru din autorități și nu părinții — care aduce copilul nou născut în localul Sovietului unde secretarul îl înscrie cu un nume anti-creștin, scos din evenimentele revoluționare, ca „Komunar“, „Oktiabrima“, „Revoluția“, „Stalina“, etc. Apoi, se 'nfășoară pruncul într'o

ștofă roșie și i se atârână la gât, în locul unei cruci, o insignă a Uniunii „Comsomol“ (Tineretului comunist). Pe urmă, în fața părinților și martorilor, reprezentantul Sovietului rostește o cuvântare ocazională în care el invocă ura de clase și trebuința de-a lupta contra credincioșilor și burghejilor. Ceremonia se isprăvește printr'un ospăț și muzică. În timpul când se cântă *Internaționala*, se stropește copilul cu vutcă în batjocora ritului religios făcut cu apa sfințită (aghiasmă).

Inmormântarea roșie se desfășoară aproape ca și aceasta: Incepând cu procesiunea, care se face la cimitir, purtătorii steagurilor țin în mână embleme sindicale sau profesionale înlocuind prapurile sau steagurile bisericești; în sfârșit, urmează reprezentantul Sovietului, înlocuind pe preot, pe urmă sicriul purtat de membrii cooperației sau alte persoane desemnate de mai 'nainte. Sicriul, în întregime roșu, are la mijloc o stea cu cinci cornuri sau o seceră încrucișată cu un ciocan. Muzica urmează cântând marșuri militare sau arii destul de frivole acompaniate de sunete de tobă. Nu se respectă mortul, dimpotrivă, părinții și prietenii trebuie să aibă înfățișarea cât mai veselă, căci ceremonia trebuie să 'nvețe pe cei de față lupta contra religiei și revoluționară. De preferință, și pe cât posibil, se ard trupurile în crematoriu; însă, mai 'nainte, se rostesc cuvântări aprinzibile și batjocoritoare în fața mormântului pentru a ridiculiza Biserica și toate obiceiurile înmormântării. La 1 Septembrie, în gubernia Moscovei, 25 biserici trebuiau să fie 'nchise și prefăcute în cluburi sau locuințe, După știrile din Moscova închiderea este făcută la cererea asociațiilor ateilor. Nu este, deci vorba de nici-o hotărâre a populației.

De altă parte, Serviciul Presei evanghelice află că viața religioasă, așa de bine cunoscută la ortodocși cât și la protestanți, nu-i desființată decât numai la suprafață, de tirania prigonitorilor.

Din Crimeia, Leningrad, Siberia, Ukraina sosesc rapoarte asupra slujbelor religioase mișcătoare ce sunt făcute'n ascuns. În locul dezertării dela Sf. Cină, așa de obișnuită'n Europa de apus, aici se constată o sete din ce'n ce mai mare pentru sf. Impărtășire.

ELVEȚIA :

Slujba pentru Societatea Națiunilor

O mare afluență în catedrala din Geneva, în Duminica din 6 Septembrie, pentru slujba săvârșită cu prilejul deschiderii a XII-a adunări a Soc. Naț. Autoritățile civile, corpurile clericale și Soc. Naț. erau reprezentate prin numeroși delegați. Pastorul Wautier d'Aygalliers din Paris, fusese desemnat, de către Consistoriu, să liturgisească și să predice. Asupra acestui text: „Omul poate să fie de folos lui Dumne-

zeu ?" (Iov. XXII,1), el a arătat că dacă există'n cer un Dumnezeu nesfârșit de puternic către care ne îndreptăm adorarea și rugăciunile noastre, există pe pământ un Dumnezeu biruit de greșeala oamenilor, un Dumnezeu înjosit, disprețuit, care cere ajutorul nostru și colaborarea noastră. Noi putem să ajutăm pe Dumnezeu și trebuie să facem aceasta.

Oamenii sunt chemați să fie pe pământ mâinile, ochii, instrumentele lui Dumnezeu. Acest apel al lui Dumnezeu, oratorul îl adresează Soc. Naț. Ea poate să facă foarte mult pentru lucrarea lui Dumnezeu, dacă, cu toate atâtea greutăți și piedici, ea veghează mereu pentru idealul Evangheliei lui Hristos.

Această colaborare, Dumnezeu o cere dela oamenii de Stat, magistrați, conducători ai popoarelor și, deasemeni dela toți creștinii. Pastorul Wautier este convins că religionea, care mișcă inima tinerilor, este o credință spornică, o lucrare pentru Dumnezeu, o slujbă.

Această predică simțită a produs o adâncă impresie asupra ascultătorilor. Corul, condus de d-l Barblan, a cântat două bucăți de-o mare'nălțime religioasă. Frumoasa leturghie și cântările adunării au complectat această slujbă mișcătoare.

AMERICA:

Societatea biblică americană, în curgerea anului 1930, a distribuit mai mult de 12 milioane exemplare din sf. Scripturi (Bibliei, Nou Testament sau părți din ele). Aceasta-i cifra cea mai mare ce-a fost atinsă de Societate dela înființarea ei. Ea răspândește Biblia'n 285 limbi sau dialecte. In 1930, cele patru Evanghelii au fost traduse în limba Aymara (trib indian din Bolivia); epistola către Romani a fost tradusă'n limba Indienilor Șeyen și Evanghelia după Ioan în Nalianța (dialectul unui trib din America Centrală). O revizuire a fost făcută traducerilor Noului Testament întreg, în turcește și siameză.

(Din „Le Christianisme au XX-e siècle)
24 Septembre 1931

Culese de

Econ. Corneliu M. Grumăzescu,
profesor

DECESE

Preotul D. Șicof dela parohia Calipetrova-Durostor a decedat în ziua de 31 August a. c.

Cântărețul Marin Dumitru dela parohia Istria-Constanța a decedat în ziua de 28 Iulie a. c.

DEMISII

Cântărețul D. Popof dela parohia Preselenți-Caliacra a fost

pus în disponibilitate pe ziua de 1 Ianuarie a. c. pentru neprezentare la serviciu.

Cântărețul Stamate I. Oancea dela parohia Ulești-Ialomița a fost pus în disponibilitate pe ziua de 1 Octombrie a. c., pentru lipsă dela serviciu.

TRANSFERARE

Preotul Mihail S. Tiberiu a fost transferat pe ziua de 1 Octombrie a. c., dela parohia Cuza-Vodă la filiala Mircea-Vodă pendinte de Călărașii-vechi-Ialomița.

Cântărețul N. Vasilescu a fost transferat pe ziua 1 Iulie a. c., dela parohia Radu-Negru la parohia Săpunari, jud. Ialomița.

NUMIRI DE PREOȚI

Preotul D. Borcea a fost numit paroh pe ziua de 1 Octombrie la filiala Tufani, pendinte de parohia Dumbrăveni-Constanța.

NUMIRI DE CANTAREȚI

Ioniță G. Dumitru a fost numit cântăreț la parohia Ștefan Vodă-Ialomița, pe ziua de 1 August a. c.

D. Ciumaș a fost numit cântăreț la parohia Radu-Negru-Ialomița, pe ziua de 1 August a. c.

Lascăr Tacu a fost numit cântăreț la parohia Sf. Nicolae I. Constanța pe ziua de 1 Iulie a. c.

B I B L I O G R A F I E

În „*Biblioteca Creștinului ortodox*“ (Tiparul Tipografiei Diecezane din Arad) au apărut:

Nr. 86—87. *Popasuri în Via Domnului* de Dr. Grigorie Gh. Comșa. Episcopul Aradului. Prețul 6 Lei. Cuprinde scrisorile pastorale, pe cari Prea Sfinția Sa le-a adresat păstoriților săi din prilejul fiecărui an da episcopat, făcând constatări despre progresul sufletesc al eparhiei și îndemnând pe credincioși la viață și mai bogată în Hristos.

POSTURI VACANTE DE CÂNTĂREȚI

Se aduce la cunoștință celor interesați că, în jud. Caliacra sunt vacante următoarele posturi de cântăreți rurali.

1) Postul II parohia Aiorman.	8) Postul II paroh. Ghiaur-Suiuciuc
2) " II " Cadievo	9) " II " Pădureni.
3) " II " Carali	10) " I " Preselenți.
4) " I " Carasular.	11) " II " Rasoviceni.
5) " II " Cămlaru.	12) " I " Sredno-Ciamurli
6) " II " Cuiungiuc.	13) " II " Stejarul.
7) " II " Gargalac.	14) " II " Vânători

Cererile însoțite de acte se vor înainta Protoieriei din Bazargic.

PAROHII VACANTE

Se publică vacante următoarele parohii:

1) Cavarna Jud. Caliacra — Urbană — cu 1500 suflete, având casă parohială și 5 ha. pământ. Salariu dela stat corespunzător studiilor, venitul epitrahirului circa 3000 lei anual.

2) Rasoviceni Jud. Caliacra — Rurală — cu satele: Aiorman, Tortoman, Arnăutlar și Gorcova, având în total 400 familii și 5 ha. pământ, fără casă parohială. Salariu dela stat corespunzător studiilor. Venitul epitrahirului circa 1000 lei anual.

3) Teke Jud. Caliacra — Rurală — cu satele: Gheicilar, Aradisi și Hasanlar, având în total 497 familii și 5 ha. pământ, fără casă parohială. Salariu dela stat corespunzător studiilor. Venitul epitrahirului circa 1000 lei anual.

4) Avdula Jud. Durostor — Rurală — cu satele: Cadarsâc, Acbunar Mic, Lungeac și Caraptular, având în total 1664 suflete și 10 ha. pământ, fără casă parohială. Salariu dela stat corespunzător studiilor. Venitul epitrahirului 1000 lei anual.

5) Coslugea Jud. Durostor — Rurală — având 1128 suflete și 5 ha. pământ, fără casă parohială. Salariu dela stat corespunzător studiilor. Venitul epitrahirului circa 1000 lei anual.

6) Calipetrovo, Jud. Durostor — Rurală — având 2860 suflete și 10 ha. pământ, fără casă parohială. Salariu dela stat corespunzător studiilor. Venitul epitrahirului circa 1000 lei anual.

Candidații vor înainta cereri însoțite de acte necesare, prin protoieria respectivă.

XI. NOEMBRIE (30 zile)

Ziua are 10 ore, noaptea 14.

Zilele săptămânei	Data	Numele sfinților și sărbătorilor
Duminică	1	Sf. Doftori Cosma și Damian
Duminica 22 după Rusalii, glas 5, voscr. 11, Ap. Gal. VI, 11--18 Ev. 5 Lc. XVI, 19--31		
Luni	2	Sf. m. Achindin și cei cu dânsul
Marți	3	Sf. mucenic Achepsima, Iosif
Miercuri	4	Sf. Ioaniche c. m. și Nicandru
Joi	5	Sf. m. Galaction și Epistimia
Vineri	6	Sf. Pavel mărturisitorul
Sâmbătă	7	Sf-ții 33 muc. și Sf. Cuv. Lazăr
Duminică	8	† Sobor sf. Arh. Mihail și Gavril
Duminica 24 după Rusalii, gl. 6, voscr. 1, Ap. Efes. II, 14--22 și Evr. II, 2--10 Ev. 7 Lc. VIII, 41--56 și Lc. X, 16--21		
Luni	9	Sf-ții muc. Onisfor și Porfirie
Marți	10	Sf. Ap. Erast. Olimp. și sf. m. Orest
Miercuri	11	Sf. m. m. Mina, Victor, Vichentie
Joi	12	Sf. Ioan cel milostiv și cuv. Nil
Vineri	13	† Sf. m. ierarh Ioan Gură de Aur
Sâmbătă	14	Sf. ap. Filip (<i>lăsatul secului</i>)
Duminică	15	Sf. m. Gurie, Samson <i>încep. post. Crăciunului</i>
Duminica 25 după Rusalii, glas 7, voscr. 2, Ap. Efes. IV, 1--7 Ev. 8 Lc. X, 25--37		
Luni	16	Sf. ap. și Evanghelist Matei
Marți	17	Sf. Grigorie ep. Neocezariei
Miercuri	18	Sf. muc. Platon și Roman
Joi	19	Sf. pro. Avdie sf. muc. Varlaam
Vineri	20	† Sf. Grig. (Bistrița) și sf. Procla
Sâmbătă	21	† Intrarea în Bis. a Maicii Domnului
Duminică	22	Sf. Apostol Filimon, Cecilia
Duminica 26 după Rusalii, glas 8, voscr. 3 Ap. Efes. V, 9--19 și ep. Filimon Ev. 9 Lc. XII 16--21, VIII, 8 și Lc. X 1--15.		
Luni	23	Sf. Amfilohie al Ioniului
Marți	24	Sf. muc. Climent al Romei
Miercuri	25	† Sf. mare muceniță Ecaterina
Joi	26	Sf. Alpie stâlpnicul și sf. Stelian
Vineri	27	Sf. m. muc. Iocov Persul
Sâmbătă	28	Sf. muc. Ștefan cel Nou
Duminică	29	Sf. muc. Paramon și Filomen
Duminica 30 după Rusalii, glas 1, voscr. 4, Ap. Colos. III, 12--16 Ev. 13 Lc. XVIII, 18--27.		
Luni	30	† Sf. Ap. Andrei c. întâi chemat

Aducem la cunoștință tuturor abonaților că: revista se trimite de aci, regulat. Se vede că la sosirea poștei, sunt cititori cari o rețin.

Facem un călduros apel și pe această cale, către toți acei cari se ocupă cu lucrul acesta, să n'o mai oprească și s'o trimită la destinație.

Deasemenea rugăm pe toți abonații noștri, cari nu primesc regulat revista, să ne comunice la timp pentru ca noi să cercetăm și să luăm măsuri.

TOMIS

SFANTA EPISCOPIE — CONSTANȚA

~~Domnului~~
P. C. Sale

Prest. N. M. Popescu

Prof. Universitar

~~Comuna~~

~~Parohia~~ *Biserice Bradu — Boteanu*

~~Județul~~

București